Mesih'te Özgürlük

Galatyalılar
Mektubu
Hakkında Bir
İnceleme

by
Armin J. Panning

İncil Öğretiyor Serisi

Mesih'te Özgürlük

Galatyalılar Mektubu
Hakkında Bir İnceleme

By
Armin J. Panning

Multi-Language
Productions
Bringing the Word to the World

About the cover – After he became a Christian, the apostle Paul became a missionary to the Gentiles. Paul took Barnabas with him as he started congregations in the country of Galatia. Read more about this in Acts chapters 13 and 14.

The original text is produced by Multi-Language Productions of the Wisconsin Evangelical Lutheran Synod.

English edition Copyright © 2013
Turkish edition Copyright © 2018

MLP Catalog Number: 385444

All color and black and white illustrations are the work of Glenn Myers. Rights to Glenn Myers' illustrations are reserved by Northwestern Publishing House.

The text for the book of Galatians is taken from the Holy Bible, New Testament International Reader's Version® NIrV® Copyright © 1995, 1996, 1998 by Biblia Inc.™. Used by permission. All rights reserved worldwide.

Level Two, Book 3

İÇİNDEKİLER

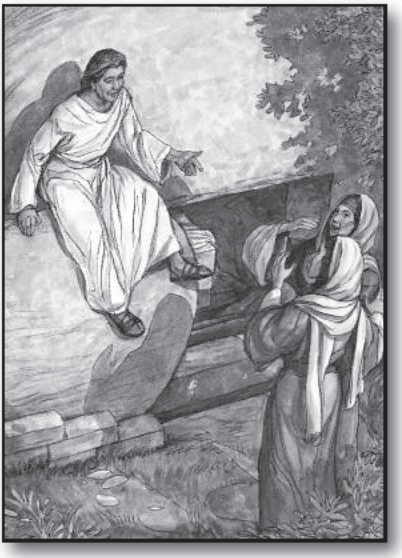
Bölüm – 1
Mektuba giriş (Galatyalılar 1:1-10).....1

Bölüm – 2
Pavlus elçiliğini savunuyor (Galatyalılar 1:11-2:21).....15

Bölüm – 3
Pavlus aklanmayı açıklıyor: Günahlı insan Tanrı'nın huzurunda nasıl kabul görür? (Galatyalılar 3:1-4:31) 31

Bölüm – 4
Pavlus kutsanmayı açıklıyor: Aklanmış günahlı Tanrı'nın önünde nasıl yaşamalıdır? (Galatyalılar 5:1-6:10) 57

Bölüm – 5
Sonuç (Galatyalılar 6:11-18) 77

Mesih'te Özgürlük

BÖLÜM 1:
Mektuba giriş

Galatyalılar 1:1-10

Mesih'te Özgürlük
Galatyalılar Mektubu Hakkında Bir İnceleme

BÖLÜM – 1:
Mektuba giriş

1:1-2 İnsanlarca ya da insan aracılığıyla değil, İsa Mesih ve O'nu ölümden dirilten Baba Tanrı aracılığıyla elçi atanan ben Pavlus'tan ve benimle birlikte olan bütün kardeşlerden Galatya'daki kiliselere selam! 3 Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere lütuf ve esenlik olsun. 4 Mesih, Babamız Tanrı'nın isteğine uyarak bizi şimdiki kötü çağdan kurtarmak için günahlarımıza karşılık kendini feda etti. 5 Tanrı'ya sonsuzlara dek yücelik olsun! Amin.

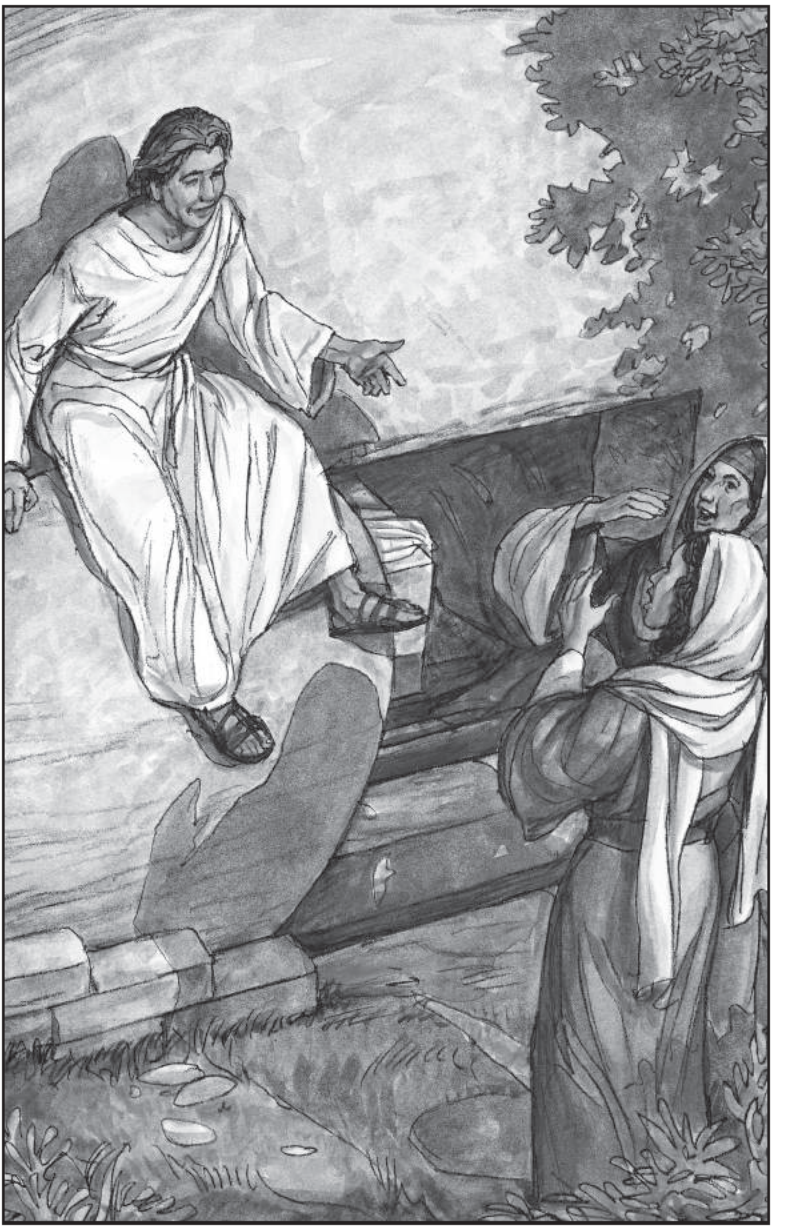
Eski zamanlarda mektupların giriş kısmı genellikle üç bölümlü bir şablondan oluşurdu. Önce yazar kimliğini açıklar. Sonra mektubu gönderdiği insanları adlandırır. Ve sonra bir selam veya dilek sözü eklerdi.

İlk beş ayeti bir kez daha okuduğunuzda bu şablonun üç bölümünü göreceksiniz. (1) "Ben Pavlus'tan; (2) Galatya'daki kiliselere; (3) Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere lütuf ve esenlik olsun." Şimdi bu üç bölümün ne olduğunu açıklayalım.

Mektubun yazarı

Yazar kendini Pavlus diye tanıtır. Ama ismi hep bu değildi. Orijinal ismi Saul'du. Aklında tek bir ideali olan, çok dindar bir Yahudi'ydi. Bu ideali, Tanrı'nın Eski Antlaşma öğretilerini ve buyruklarını eksiksiz yerine getirmekti. Kutsal Ruh Pentekost günü Yeni Antlaşma Hristiyan Kilisesi'ni başlattığı zaman, Saul buna karşı savaşmaya karar verdi. Bu din onun Eski Antlaşma inançlarına ciddi bir tehdit gibi görünüyordu.

Saul, birden bire gelişen bu olaylara karşı uzunca bir süre savaştı. Ama Hristiyanlar'ın etkin bir düşmanı olarak sürdürdüğü hayatı ani bir kesintiye uğradı.

Melek kadınlara İsa'nın dirildiğini söylüyor

Bir gün, Saul uzaktaki bir şehir olan Şam'a, oradaki Hristiyanlar'a baskın düzenlemek için giderken, yolda İsa tarafından kör edici bir ışıkla yere yıkıldı. İsa ona, "Saul, Saul neden bana zulmediyorsun?" diye sordu. Saul artık Hristiyanlar'a saldırmanın yanlış olduğunu anlamıştı; ve artık tavrını tamamıyla değiştirdi. Sadece Hristiyan olmakla kalmadı, Mesih'in onu Hristiyanlık mesajının öğretmeni ve vaizi olarak görevlendirmesini de kabul etti. Hristiyan bir misyoner oldu ve ismini Pavlus olarak değiştirdi.

Pavlus'un Hristiyan veya bir misyoner olmaya kendi başına karar vermediği çok açıktır. Tanrı tarafından gönderildi. Galatyalılar'ın yazarının kendini "elçi (havari)" olarak adlandırabilmesinin nedeni budur. Elçi sözü "gönderilmiş olan" anlamına gelir. "İnsanlarca ya da insan aracılığıyla değil, İsa Mesih ve O'nu ölümden dirilten Baba Tanrı aracılığıyla elçi atanan ben Pavlus" ifadesi bu gerçeği kasteder.

Gönderilmiş olan kendini göndermez. O sadece kendisini gönderenin habercisidir. Pavlus, sadece İsa ve Paskalya sabahı Oğlu'nu ölümden dirilterek gücünü gösteren Baba Tanrı tarafından gönderilmiştir. Pavlus burada elçi olduğundan sadece kısaca bahseder. Daha sonra, İkinci Bölüm'ün tamamını İsa Mesih'in elçisi olarak yaptığı işlere ayıracaktır.

Kitabın okurları

İkinci ayette yazar okurlarına seslenirken şöyle der: "Galatya'daki kiliselere selam." Pavlus'un Yeni Antlaşma'daki mektuplarından bazıları, yardımcısı Timoteos ve Titus'a yazılan mektuplar gibi, şahıslara yazıldı. Bazıları, Korint'teki ve Selanik'teki kiliseye yazılan mektuplar gibi, tek bir cemaate yazıldı. Pavlus'un Galatyalılar'a mektubu biraz farklıdır. Bu mektup Galatya'daki kiliselerin (çoğul) üyelerine gönderildi. Mektup bir dizi farklı cemaat içindi. Bu cemaatler Galatya diye anılan bölgede bulunuyorlardı.

Galatya yer olarak günümüz Türkiye'sinin Orta Anadolu bölgesinde bulunuyordu. Galatyalılar, Pavlus'tan uzun zaman önce günümüzün Fransa'sı olan Avrupa'nın Galya bölgesinden Asya'ya göç etmiş olan insanlardı. Galatyalılar olarak bilindiler ve yerleştikleri bölge de Galatya'nın Roma vilayeti veya bölgesi olarak tanındı.

Neyse ki, Kutsal Ruh'un yazarı Luka, Pavlus'un bu bölgedeki misyonerlik hizmeti hakkında bize bilgi verir. Pavlus'un, Galatya'nın Antakya, İkonyum, Listra ve Derbe illerinde yaptığı işleri anlatır. Bu arada Elçilerin İşleri 13:13-14:26'yı okumak çok yararlı olabilir. Çünkü burada Pavlus'un hizmetinin sadece kısa bir özeti verilir. Pavlus'un hizmet etme planı büyük şehirlere gitmekti. Oralardaki işine, Yahudiler'in cemaat merkezi ve tapınma yeri olan yerel sinagoglara giderek başlardı.

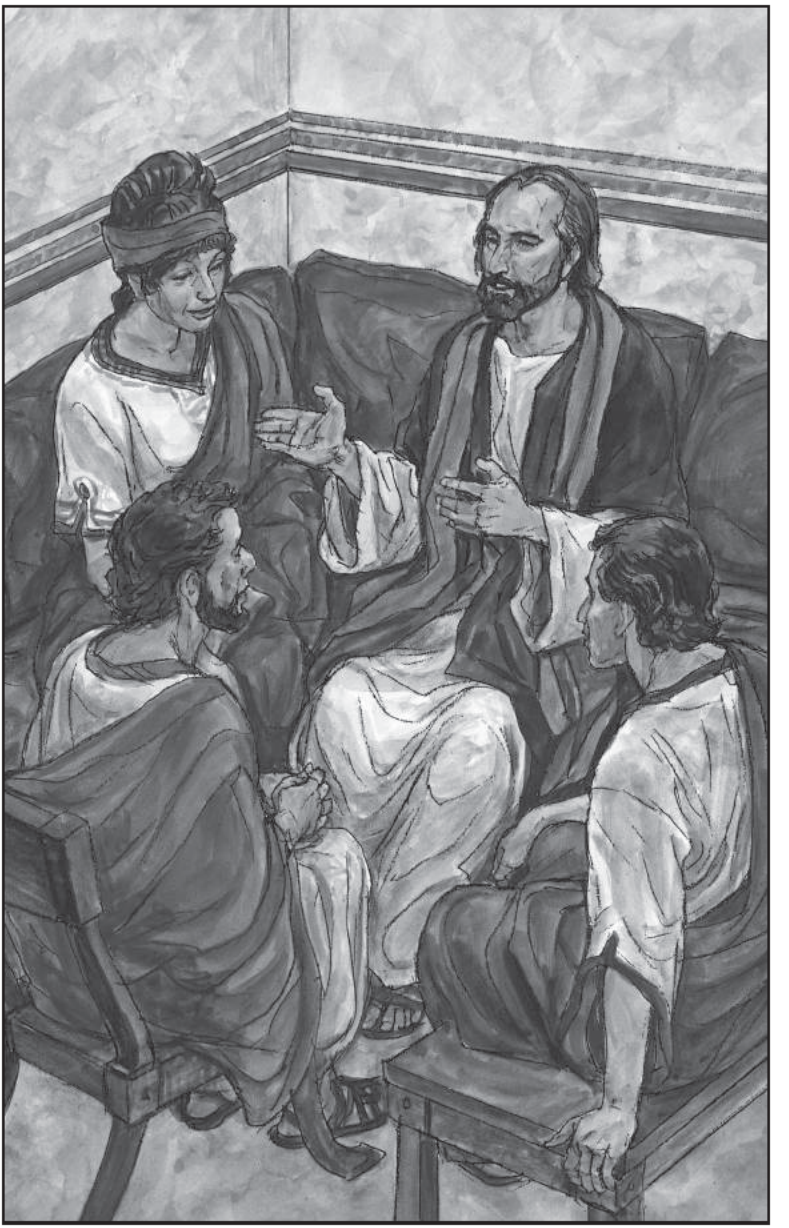
Sinagogların seçilmiş pastörleri veya kahinleri yoktu. Onun yerine, cemaatteki yetenekli erkekler sırayla Şabat (Cumartesi) ayinini yönetirlerdi. Mezmurlar onların ilahi kitabıydı. Her hafta okudukları ve yorumladıkları ayetler, Musa'nın Beş Kitabı (Yaratılış, Mısırdan Çıkış, Levililer, Çölde Sayım ve Yasanın Tekrarı) ve Peygamberlik Kitapları'ndan seçilirdi. Musa'nın Beş Kitabı tarihte **geçmişe bakardı**. Bu kitaplar Yahudi halkına, Tanrı'nın onları seçilmiş halkı olarak ayırdığı özel antlaşmasını öğretirdi. Peygamberlik Kitapları **geleceğe bakardı**. Bu kitaplar da, okuyucularını Kral Davut'un soyundan doğacak olan vaat edilmiş Kurtarıcı'nın, Mesih'in gelişi hakkında bilgilendirirdi.

Pavlus sinagoglardaki cemaatlere daima aynı mesajı iletirdi. Onlara şöyle derdi: "Beklediğiniz vaat edilen Kurtarıcı geldi. O Nasıralı İsa'dır. Kurtuluşunuz için O'na inanın." İnsanların Pavlus'a cevabı da genellikle aynıydı. Büyük bir bölümü bunu reddederdi. Pavlus'un mesajına inanan ve Hristiyan olan Yahudiler mutlaka olurdu.

Sinagog önderlerinin Pavlus'un mesajına verdiği sadece tek bir cevap vardı. Pavlus'un bir daha sinagoglarında vaaz etmesine izin vermemek. Pavlus genellikle zor kullanılarak dışarı atılırdı. Sonra ona inanıp Hristiyan olan küçük bir grup Yahudi, yeni bir toplantı yerine kadar onu takip ederdi. Orada Pavlus Yahudi olmayan ulusları (putperestleri), Tanrı adamı İsa Mesih'i kurtarıcıları olarak kabul etmeye davet ederdi. Putperest dinleyicileri Pavlus'un mesajını duymaya daha istekli olurlardı ve çok geçmeden büyüyen diğer uluslar arasında cemaatler kurulurdu.

Pavlus misyon hizmeti için gittiği birçok şehirde fazla uzun kalmazdı. Bir sonraki şehre hareket etmeden önce kıdemliler, ihtiyarlar arasından yeni cemaatleri yönetmek üzere insanlar seçerdi. Bunlar genellikle sinagogdan çıkıp onu takip eden Yahudi imanlılardı. Bunlar daha önceki sinagog hizmetleri sayesinde Kutsal Yazılar'ı bilen yetenekli adamlardı. Cemaatin büyük çoğunluğunun diğer uluslardan oluştuğu, buna karşın kilise önderlerinin az sayıdaki Yahudi Hristiyanlar'dan seçildiği bir durum ortaya çıkmıştı. Büyük oranda putperest kökenli imanlılardan oluşan cemaatlerdeki Yahudi önderlerin saygın rolünü anlamamız, Galatya'da büyüyen sorunu kavrayabilmemiz için önemlidir. Pavlus oradan ayrıldıktan sonra, Galatya'daki cemaatlere yeni önderler girdi. Bu önderler Yahudi Hristiyanlar'dı, ama Mesih'teki imanları Tanrı'nın yasasını yerine getirmeye odaklı eski imanlarıyla karışmıştı; bu yüzden imanları biraz farklıydı. Cemaatin putperest kökenli diğer üyelerini Pavlus'un Müjde öğretisine karşı döndürmeye çalıştıkça sorunlara neden oldular. Pavlus'un Galatya'daki kiliselere mektubu, kurtuluşun iyi işlerle değil imanla olduğunu söyleyen Müjde mesajını güçlü bir şekilde savunur. Yani, İsa'nın bizim için yaptıklarına güvenerek kurtuluruz, bunlara fazladan bir şeyler ekleyerek değil.

Pavlus'un Galatya'da bıraktığı dikkatlice seçilmiş ihtiyarlarla olan yakın bağını aklınızdan çıkarmayın. Bu bize,

Pavlus imanlılarla konuşuyor

mektubumuzun açılış ayetlerinde sözü edilen "kardeşlerin" kim oldukları hususunda bir ipucu verebilir. "Ben Pavlus'tan ve benimle birlikte olan bütün kardeşlerden Galatya'daki kiliselere selam."

Bu kardeşler kimdir? Pavlus diğer mektuplarında genellikle misyoner yardımcılarından isimlerini vererek bahseder. Halen birlikte çalıştığı cemaat üyelerinden bahsederken, onlara "kutsallar" olarak hitap eder. Burada böyle yapmıyor. Galatyalı okurlar Pavlus'la birlikte olan söz konusu kardeşleri mutlaka tanıyor olmalılardır. Bu kardeşlerin, cemaatlerinde büyüyen ciddi bir sorun hakkında Pavlus'u uyarmak için gönderdikleri heyetteki insanlar olması da mümkündür. Ancak, Pavlus tamamen başka bir şehirdeki misyon işiyle meşguldür. Oradan ayrılıp Galatyalılar'ın sorunuyla şahsen ilgilenemeyeceği için, Galatyalılar'a bir mektup gönderir.

Selam\Dilek

(Read Galatians 1:3-5)

1:3 Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere lütuf ve esenlik olsun. 4 Mesih, Babamız Tanrı'nın isteğine uyarak bizi şimdiki kötü çağdan kurtarmak için günahlarımıza karşılık kendini feda etti. 5 Tanrı'ya sonsuzlara dek yücelik olsun! Amin.

Eski mektupların standart girişinin üçüncü bölümü, yazarın okurlarını selamlamasıydı. Galatya'daki cemaatlerin karışık bir yapısı olduğuna değinmiştik. Üyelerin büyük bölümünü oluşturan diğer uluslar, sayıca az olan Yahudi üyeler tarafından ustaca yönetiliyordu.

Pavlus'un burada seçtiği üslup bu karışıma hitap eder. "Lütuf" olarak çevrilen Grekçe (χάρης, *haris*) sözcüğü, Grek bir konuşmacının kendi aralarında kullanabileceği standart bir selamlamaydı. Şalom sözcüğü "esenlik" anlamındaydı ve Yahudi halkı arasında hâlâ öyledir. Pavlus'un bu karışık

cemaatlerdeki iki gurubun da aşina olduğu selamlamaları kullanmasının nedeni budur.

Bununla birlikte, Tanrı'nın Pavlus'a yazdırdığı Galatyalılar'a mektupta bu iki sözcük, *lütuf* ve *esenlik*, bir çift tanıdık selamlamadan fazlasıdır. Zengin bir ruhsal içeriğe sahiptirler. Etki (lütuf) ve tepki (esenlik) olarak birbirlerini tamamlarlar.

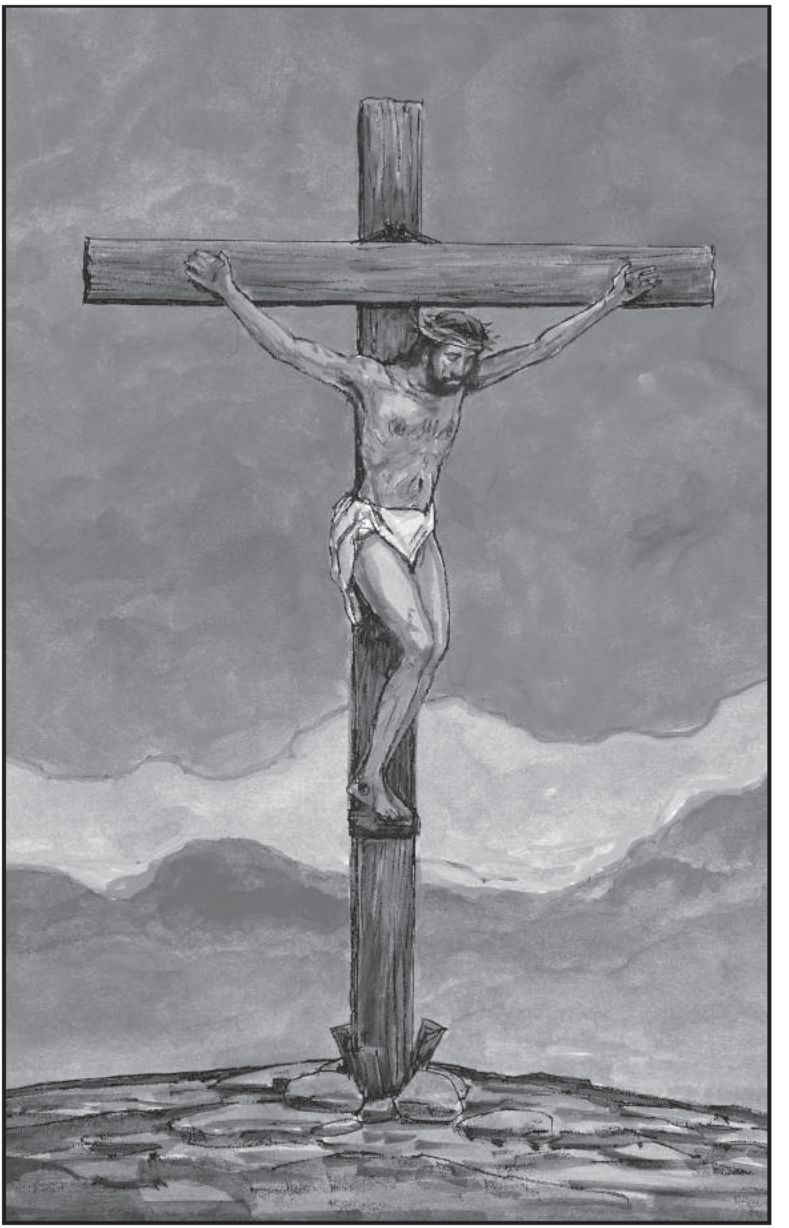
Lütuf, hak etmeyen günahkarlara iyi armağanlar vermesi için Tanrı'yı istekli kılan ve harekete geçiren yüreğindeki sevgi tutumudur. Pavlus bunun en büyük örneği olarak şunu işaret eder: "İsa bizim günahlarımız için canını verdi." Bundan daha büyük bir armağan hayal edilemez! Tanrı'nın Oğlu, itaatsiz günahkarlar için bağışlanmayı elde etmek uğruna öldü. Ve günahların bağışlanmasının olduğu yerde, Tanrı'yla esenlik vardır.

Pavlus'un Galatyalılar için dileği, aslında duası şöyledir: "Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere lütuf ve esenlik olsun." Lütufkar bir Tanrı'ya sahip oldukları için, Tanrı da bu duayla istenen şeyi geri çevirmeyecektir. Bundan dolayı Pavlus okurlarına çağrıda bulunur: "Tanrı'ya sonsuzlara dek yücelik olsun!"

Galatya'daki huzursuzluk

1:6 Sizi Mesih'in lütfuyla çağıranı bırakıp değişik bir müjdeye böylesine çarçabuk dönmenize şaşıyorum. 7 Gerçekte başka bir müjde yoktur. Ancak aklınızı karıştırıp Mesih'in Müjdesi'ni çarpıtmak isteyenler vardır.

Görünüşe göre, Pavlus'un Galatya'yı ziyaretinin üzerinden çok kısa bir zaman geçmişti. Vaazı ve öğretisiyle Galatyalılar'ın lütufla kurtuluş mesajını güçlü bir şekilde anlamalarını sağlamıştı. Pavlus'un "lütuf" sözcüğünü sadece selamlamak amacıyla kullanmadığını hatırlayalım. Lütuf, onun Müjde mesajının öğretisinin merkezinde yer alıyordu. Lütuf, hak etmeyen günahkarlara iyi armağanlar vermesi için

Tanrı bizi kurtarmak için bir plan yapar

Tanrı'yı istekli kılan ve harekete geçiren yüreğindeki sevgi tutumudur. En büyük armağan günahların bağışlanmasıdır. Gökler bağışlanmış günahkarlar için açık durur. Ve bu, tamamen karşılıksız bir armağandır. "Mesih sizin için her şeyi yaptı" ifadesi, Pavlus'un onlarla paylaştığı iyi haberdi.

Galatyalılar Pavlus'un "İyi Haber" duyurusunu sevinçle kabul etmişlerdi. Ama şimdi Galatya'dan Pavlus'a gelen habere göre, bu cemaatlerin bazı üyeleri "değişik bir 'Müjde'ye dönmeye" başlamışlardı. Pavlus olayların bu kadar çabuk ters dönmesine şaşırmıştır. Yapabileceği tek açıklama şu olur: "Ancak aklınızı karıştırıp Mesih'in Müjdesi'ni çarpıtmak isteyenler vardır."

Pavlus'un Galatyalılar'a mektubunu incelerken, Müjde'yi çarpıtmak isteyen bu insanların kim olduğunu iyi anlamalıyız. Bunlar Galatya'daki cemaatlere dışarıdan müdahalede bulunarak kendi işlerini yürütmek isteyen Yahudi fitnecilerdir. Ancak, bunlar Pavlus'u sinagoglardan dışarı atmak isteyen Yahudi önderlerden farklıdırlar. Onlar İsa'yı vaat edilen Mesih olarak reddeden Yahudiler'di.

Galatya'da sorun çıkaran Yahudi önderler farklıydı. Hristiyan'dılar. Nasıralı İsa'yı Mesih olarak kabul ediyorlardı. İsa'yı kabul etmekle birlikte, O'nun her şeyi yaptığına inanmıyorlardı. "Yahudi yanlısı"* olarak da adlandırılan bu Yahudi önderler, Mesih'teki imanlıların kurtulmak için hâlâ Eski Antlaşma'daki kurbanları sunmaları ve ayinleri yapmaları gerektiğinde ısrarcıydılar. Kısacası, Pavlus'un lütuf öğretisini reddediyorlardı. Hristiyanlar'ın hâlâ Eski Antlaşma kurallarını yerine getirmeleri gerektiği koşulunu Pavlus'un öğretisine eklemeye çalışıyorlardı. "Mesih'in Müjdesi'ni çarpıtmaya çalışanlar" bunlardı.

* *ing*. Judaizers: Yahudi yanlısı veya Yahudilik yanlısı anlamında.

Yanlış öğretiye yer yok

1:8 İster biz, ister gökten bir melek size bildirdiğimize ters düşen bir müjde bildirirse, lanet olsun ona! 9 Daha önce söylediğimizi şimdi yine söylüyorum: Bir kimse size kabul ettiğinize ters düşen bir müjde bildirirse, ona lanet olsun! 10 Şimdi ben insanların onayını mı, Tanrı'nın onayını mı arıyorum? Yoksa insanları mı hoşnut etmeye çalışıyorum? Eğer hâlâ insanları hoşnut etmek isteseydim, Mesih'in kulu olmazdım.

Günümüzde birçok insan yanlış öğretinin o kadar da ciddi bir sorun olmadığını düşünür. Pavlus bu düşüncenin yanlış olduğunu gösterir. Kutsal Kitap'ın tüm öğretileri, kurtuluşun karşılıksız bir armağan olarak lütufla gerçekleştiği de dahil, Tanrı'nın tüm sözleri açıkça ve doğru olarak öğretilmelidir. Hiç kimse Kutsal Kitap'ın öğretisini değiştirme yetkisine sahip değildir. Pavlus sahte öğretmenlerin lanetlenmiş olduğunu açıkça belli eder. Hatta daha da ileriye gidip, Müjde'yi çarpıtan kendisi veya bir melek dahi olsa, Tanrı'nın sonsuz yargısı altına gireceğini söyler.

Doğru öğreti ölüm kalım meselesidir. Pavlus sorumluluğunu ciddiye alır. Onun öğrettiğine göre, Tanrı'nın armağanı İsa Mesih aracılığıyla Eski Antlaşma tamamlanmıştır ve artık Eski Antlaşma törenlerine ve kurallarına gerek kalmamıştır. Pavlus'un düşmanları, onu cennet yolunu çok kolaylaştırmak ve insanları kendine kazanmaya çalışmakla suçluyorlardı. Pavlus'un buna cevabı şudur: "Eğer hâlâ insanları hoşnut etmek isteseydim, Mesih'in kulu [hizmetkarı] olmazdım." Mektubun açılış ayetinde Pavlus'un kendini elçi olarak tanıttığını hatırlayın. Elçinin yaptığı şey, Mesih'e hizmet etmektir.

Hatırlanması gerekenler:

Saul önceleri Hristiyanlar'a eziyet eden biri olarak tanınmıştı. Saul Şam yolundayken Mesih İsa kendini ona gösterdi ve yanlışını görmesini sağladı.

Pavlus bir elçidir; Baba Tanrı ve Rabbimiz İsa Mesih aracılığı ile çağrılmıştır.

Pavlus bu mektubunu Galatya bölgesindeki kiliselere göndermiştir.

Genelde Pavlus büyük şehirlerdeki sinagoglarda hizmetine başlardı. Ancak çoğunluk onun mesajını kabul etmezdi. Pavlus da bundan sonra diğer uluslara müjdelerdi.

Uluslar Müjde'yi kabul etmek için Yahudiler'den daha hazır görünüyorlardı.

Pavlus bir şehirde müjdeleme işini bitirip başka bir şehre giderken sinagog hizmetleri sayesinde Kutsal Yazılar'ı bilen yetenekli adamları genellikle ihtiyar olarak atardı.

Grekçe konuşanlar arasında "*lütuf* (*haris*)" standart selamlama sözü idi.

Lütuf, günahkar insana verilen Tanrı'nın hak edilemeyen armağanıdır.

Tanrı'nın bir günahkara verdiği en büyük armağan günahların affıdır.

Günahların affının olduğu yerde esenlik vardır.

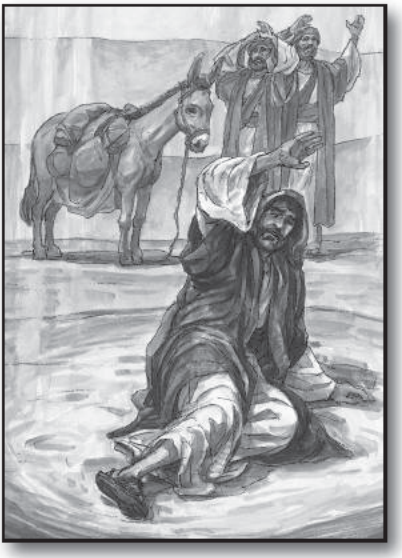
Lütuf ve esenlik birbirinin devamı, birbirinin sebebi ve sonucu gibi olan şeylerdir

Pavlus'un lütuf aracılığı ile kurtuluş öğretisi, kurtuluşun bir armağan olduğu kurtuluşun işler ile elde edilemez olduğunu vurgular.

Eski Ahit'in yasa ve törenlerinin korunması gerektiğini savunan yanlış öğretişi savunan kimselere "Yahudilik Yanlısı" kimseler (ya da Yahudi Yanlısı öğretmenler) diyoruz. Bunlar Müjde'yi çarpıtan sahte öğretmenlerdir. Bu öğretiş, Mesih'in Müjdesi değildir.

Her yanlış öğretiş ciddi bir günahtır; Müjde'nin pak yargısı altında lanetlenmiştir.
Pavlus'un öğretisine karşıt olan sahte öğretmenler, onu insanları hoşnut etmekle suçluyorlardı. Ancak Pavlus tamamen Mesih İsa'ya odaklanmış bir hizmet için gayret etmekteydi.

Mesih'te Özgürlük

BÖLÜM 2:
Pavlus elçiliğini savunuyor

Galatyalılar 1:11-2:21

Mesih'te Özgürlük
Galatyalılar Mektubu Hakkında Bir İnceleme

BÖLÜM – 2:
Pavlus elçiliğini savunuyor

Pavlus Tanrı tarafından atanmıştır (1:11-24)

1:11 Kardeşlerim, yaydığım Müjde'nin insandan kaynaklanmadığını bilmenizi istiyorum. 12 Çünkü ben onu insandan almadım, kimseden de öğrenmedim. Bunu bana İsa Mesih vahiy yoluyla açıkladı.

Pavlus'a Galatya'daki cemaatlerdeki sorunla ilgili haberler getiren insanlar, şüphesiz şehirlerine gelen Yahudilik yanlısı kimselerden de bahsetmiş olmalıydılar. Bu kimseler, Pavlus'un kurtuluşu Eski Antlaşma yasalarına ve kurallarına itaat etmeden karşılıksız bir armağan olarak vaaz etmesini yanlış bulan Yahudi Hristiyanlar'dı. Pavlus'un mesajının insan düşüncesinden kaynaklandığı iddiasıyla reddediyorlardı. Bu mesajın Pavlus'un hayalinde yarattığı bir din olduğunu öne sürüyorlardı.

Pavlus, mektubun bu bölümünün tamamında mesajının doğrudan Tanrı'dan verildiğini vurgular. Mesajın hiçbir noktasında insandan kaynaklanan herhangi bir bilgi girişi yoktu. Pavlus yaşamının ve hizmetinin beş evresini sıralayarak bunun altını çizer. Müjde'yi kendi başına icat etmesinin veya mesajında herhangi bir insani katkı olmasının mümkün olmadığını belli eder.

Pavlus'un imandan önceki yaşamı

1:13 Yahudi dinine bağlı olduğum zaman nasıl bir yaşam sürdüğümü duydunuz. Tanrı'nın kilisesine alabildiğine zulmediyor, onu kırıp geçiriyordum. 14 Yahudi dininde yaşıtım olan soydaşlarımın birçoğundan daha ilerideydim, atalarımın geleneklerini savunmakta çok daha gayretliydim.

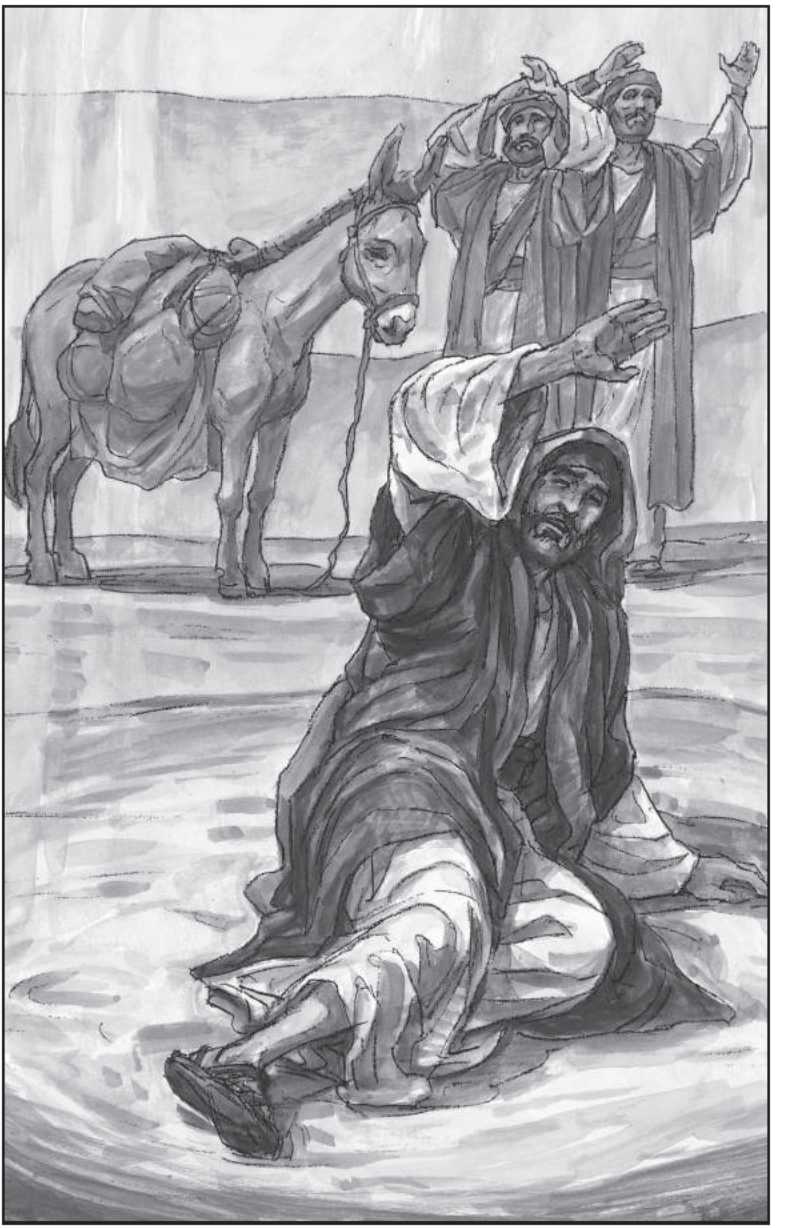
Pavlus, kendisi gibi birinin yeni bir din uydurmasının mümkün olmadığına dikkat çekerek yaşam evrelerini anlatmaya başlar. O tamamen Yahudi dinine adanmış biriydi. Hatta Yahudilikte o kadar ileri gitmişti ki, Yahudi kardeşleri kendilerini onun yanında acemi gibi hissediyordu. Hristiyanlığa yok etme derecesinde karşıydı. Pavlus, Yahudilikle uyuşmayan bir din icat edecek biri değildi.

Pavlus'un iman ve çağrısı

1:15-16 Ama beni daha annemin rahmindeyken seçip lütfuyla çağıran Tanrı, uluslara müjdelemem için Oğlu'nu bana göstermeye razı olunca hemen insanlara danışmadım.

Tanrı'nın Pavlus'u kaç yaşında çağırdığını bilmiyoruz. Kutsal Kitap, hizmetinin yirmi yıl gibi sürdüğünü gösterdiğine göre nispeten genç bir adam olmalıydı. Ama Tanrı'nın Pavlus'la ilgili planları çok daha önce başlamıştı, hatta Pavlus doğmadan önce. Sonra, doğru zamanda Tanrı "Oğlu'nu Pavlus'un hayatında gösterdi." Şam yolunda Pavlus'un Mesih'le karşılaşması tamamen yaşam değiştiren bir olaydı. Bu olayla Pavlus sadece Hristiyanlığı kabul etmekle kalmadı, aynı zamanda Tanrı onu bir elçi olarak çağırdı. Bizzat İsa Mesih, "Yahudi olmayanlara (putperest uluslara)" karşılıksız kurtuluşu içeren Müjde mesajını ilan etme görevini Pavlus'a verdi.

Pavlus'un iman etmesi Hristiyan kilisesinin yaşamında o kadar önemlidir ki, Kutsal Ruh bunu Kutsal Kitap'ta üç kez kayda geçmiştir (Elçilerin İşleri 9:1-19; 22:6-16; 26:12-18).

Pavlus Şam yolunda

Pavlus Arabistan'da

1:15-16 Ama beni daha annemin rahmindeyken seçip lütfuyla çağıran Tanrı, uluslara müjdelemem için Oğlu'nu bana göstermeye razı olunca hemen insanlara danışmadım; 17 Yeruşalim'e, benden önce elçi olanların yanına da gitmedim; Arabistan'a gittim, sonra yine Şam'a döndüm.

Eski zamanlardaki Arabistan günümüzde Arabistan dediğimiz yerden çok daha büyük bir bölgeyi kaplıyordu. Pavlus'un gittiği yer Şam bölgesinde yer alıyordu. Bir sonraki 18. ayete göz attığımızda oradaki kalış süresinin üç yıl olduğunu anlıyoruz. Arabistan bölgesi, yerleşimin seyrek olduğu tenha bir alandı ve Pavlus'un mesajı için bilgi girişi sağlayabileceği bir yer değildi. Pavlus elindeki notları diğer elçilerle karşılaştırmak için Yeruşalim'e de gitmedi. Böyle bir şeye ihtiyacı yoktu. Pavlus, yazarı Tanrı olan mesajından emin olabilirdi.

Pavlus Yeruşalim'de

1:18 Bundan üç yıl sonra Kefas'la tanışmak üzere Yeruşalim'e gittim, on beş gün onun yanında kaldım. 19 Öbür elçilerden hiçbirini görmedim, yalnız Rab İsa'nın kardeşi Yakup'u gördüm. 20 Bakın, size yazdıklarımın yalan olmadığını Tanrı'nın önünde belirtiyorum.

Pavlus üç yıl sonra Yeruşalim'e gitti. Amacı bilgi edinmekten ziyade Petrus'la tanışmaktı. Bu ziyaretin amacı Petrus'u tanımakla sınırlıydı. Ve ayrıca bu ziyaretin süresi, Pavlus'un Petrus'tan herhangi bir büyük öğreti veya eğitim alması için çok kısaydı.

Pavlus Suriye ve Kilikya'da

1:21 Sonra Suriye ve Kilikya bölgelerine gittim. 22 Yahudiye'nin Mesih'e ait kiliseleri beni şahsen tanımıyorlardı. 23 Yalnız, 'Bir zamanlar bize zulmeden adam, önceleri yıkmaya çalıştığı imanı şimdi yayıyor' dendiğini duymuşlardı. 24 Böylece benden ötürü Tanrı'yı yüceltiyorlardı.

Elçilerin İşleri 9:26-30 ayetleri Pavlus'un Yeruşalim'e sonraki ziyareti hakkında bazı bilgiler verir. Oradayken, Yahudiler'e güçlü bir şekilde Nasıralı İsa'yı vaat edilmiş Mesih olarak vaaz ediyordu ki, bu durum Yahudiler'in onu öldürmek için komplo kurmasına neden oldu. Pavlus'un Hristiyan arkadaşları bu komployu duyar duymaz, onu doğduğu yer olan Tarsus'a gönderdiler. Bu şehir, Suriye'nin büyük Roma vilayetinin bir parçası olan Kilikya vilayetinde bulunuyordu. Tarsus'ta Pavlus "bir zamanlar yok etmek istediği inancı" vaaz ediyordu.

Kutsal Kitap kayıtlarından hareketle, Pavlus'un yedi veya sekiz yıl boyunca Tarsus'ta misyon faaliyetinde bulunduğunu görüyoruz. Yeruşalim'i çevreleyen Yahuda bölgesindeki Hristiyanlar, Pavlus'un yaptıklarından haberdardılar ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorlardı. Ama ne Pavlus'la doğrudan irtibata geçtiler ne de onun mesajına etki ettiler.

Pavlus Yeruşalim'de kabul ediliyor

2:1 On dört yıl aradan sonra Titus'u da yanıma alıp Barnaba'yla birlikte yine Yeruşalim'e gittim. 2 Vahiy uyarınca gittim. Boş yere koşmayayım ya da koşmuş olmayayım diye, öteki uluslar arasında yaydığım Müjde'yi özel olarak ileri gelenlere sundum. 3 Benimle birlikte olan Titus bile Grek olmasına karşın sünnet edilmeye zorlanmadı. 4 Ne var ki, İsa Mesih'te sahip olduğumuz özgürlüğü el altından öğrenmek ve böylece bizi köleleştirmek için gizlice aramıza sızan sahte kardeşler vardı. 5 Müjde gerçeği sürekli sizinle kalsın diye bir an bile onlara boyun eğip teslim olmadık.

Pavlus'un doğduğu yer olan Tarsus'ta birkaç yıl sessizce çalıştığını belirtmiştik. O zaman boyunca Yeruşalim'deki ana kiliseyle bir teması olmadı. Pavlus'u kilisenin dış hizmet takımının resmi bir üyesi yapma önerisini bilgece öne süren kişi Barnaba'ydı. Pavlus ve Barnaba ilk misyon yolculuklarında birlikte çalıştılar. İkisi o yolculukta, Galatya'daki Antakya, İkonyum, Listra ve Derbe şehirlerinde Hristiyan cemaatler başlattılar.

Kutsal Kitap burada Tanrı'nın kullandığı yöntemi bize söylemez ama bir şekilde Pavlus ve Barnaba'ya, Yeruşalim'e gitmelerini istediğini gösterdi. Kilisedeki bir toplantıda misyon faaliyetleriyle ilgili bir rapor vermeliydiler. Tanrı'ya itaat edip gittiler. Pavlus bunu şöyle dile getirir: "Öteki uluslar arasında yaydığım Müjde'yi oradaki insanlara anlatım."

Pavlus'un raporundaki iki kilit noktayı aklımızdan çıkarmamalıyız. Birincisi, Pavlus misyon faaliyetini "Öteki uluslar" (Yahudi olmayan putperest halklar) arasında gerçekleştiriyordu. İkincisi, uluslara ilan ettiği "Müjde" lütuf yoluyla kurtuluştu, Tanrı'nın Mesih'teki karşılıksız armağanıydı. Pavlus putperestlikten Hristiyanlığa dönen uluslara, Yahudiliğe göre temiz olan yiyecekler, kurban sunmak veya sünnet edilmek gibi Eski Antlaşma kurallarına uymaları gerektiğini söylemedi. Kısaca, diğer ulsuların kurtulmak için Yahudiler'e dönüşmeleri gerekmiyordu.

Çok geçmeden bu konuda bir denenme durumu baş gösterdi. Pavlus ve Barnaba'nın yardımcısı Titus, onlarla birlikte Yeruşalim'de bulunuyordu. Titus "Grek" biriydi, yani geçmişinde bir putperestti. Ama bir arada toplanmış olan grup onun sünnet olması gerektiğini öne sürmedi. Böylece Pavlus'un Tanrı'nın imanlılara karşılıksız armağanı olarak ilan ettiği kurtuluş Müjdesi mesajı, Yeruşalim'deki kilise tarafından da kabul edilmiş oluyordu.

Ama bu mesaj herkes tarafından kabul görmedi. Küçük bir Yahudi Hristiyan grup buna karşı çıkıyorlardı. Bunlar

daha önce "Yahudi yanlısı" olarak adlandırdığımız insanlardı. Pavlus Galatyalılar'a yazarken bu insanlardan son derece olumsuz ifadelerle bahseder. Onlar için şöyle yazar: "Ne var ki, İsa Mesih'te sahip olduğumuz özgürlüğü el altından öğrenmek ve böylece bizi köleleştirmek için gizlice aramıza sızan sahte kardeşler vardı."

Pavlus onların "sahte imanlılar" olduğunu söyler. Mesih'e inandıklarını iddia ediyorlardı, ama onlar için bu kadarı yeterli değildi. Kurtuluşlarından emin olmak isteyen imanlıların Eski Antlaşma törenlerini de yerine getirmeleri gerektiğini söylüyorlardı.

Pavlus onlardan "aramıza sızanlar" olarak bahseder. Yahudi yanlısı bu kimseler, Hristiyan cemaatler içinde kendi yollarını dayatmaya çalışan Yahudi öğretmenlerdi. Daha önce değindiğimiz gibi, Pavlus'un başlattığı cemaatlerde putperest uluslardan gelen imanlılar sayıca çoğunluğu teşkil ediyordu ve az sayıdaki Yahudi üyeler kendi yerel sinagoglarını terk edip ruhsal önderlik yapmak için orada katkıda bulunmaya çalışıyorlardı. Yahudi yanlıları bunların dışındaki öğretmenlerdi ve yerel önderleri yerlerinden etmeye çalışıyorlardı. Pavlus'un cemaatleri kurup giderken arkasında bıraktığı öğreti hakkında, yani karşılıksız kurtuluş Müjde'si hakkında kuşku uyandırmaya çalışıyorlardı.

Pavlus, Yahudi yanlısı öğretiş veren bu kimselerin isteklerinin zararlı ve yanlış olduğunu söyler. Bu kimseler Pavlus'un Müjde'sinin Hristiyanlar'a verdiği özgürlüğü yok etmek için, Hristiyan cemaatlerin içinde kendi yollarını dayatmaya çalışıyorlardı. Ancak Yeni Antlaşma imanlılarından Eski Antlaşma'nın kurallarını yerine getirmelerini istemek, onları tekrar köleliğe döndürmek gibiydi.

Pavlus Yeruşalim'deki Yahudi yanlısı kimselerle bir an bile aynı fikirde olamazdı. Aksi takdirde, uzaktaki Galatyalılar'ın Mesih'e iman ederek elde ettikleri özgürlüğü bozulabilirdi.

Pavlus elçiler tarafından kabul ediliyor

2:6 Ama ileri gelenler -ne oldukları bence önemli değil, Tanrı insanlar arasında ayrım yapmaz- evet, bu ileri gelenler söylediklerime bir şey katmadılar. 7 Tam tersine, Müjde'yi sünnetlilere bildirme işi nasıl Petrus'a verildiyse, sünnetsizlere bildirme işinin de bana verildiğini gördüler. 8 Çünkü sünnetlilere elçilik etmesi için Petrus'ta etkin olan Tanrı, öteki uluslara elçilik etmem için bende de etkin oldu. 9 Topluluğun direkleri sayılan Yakup, Kefas ve Yuhanna bana bağışlanan lütfu sezince paydaşlığımızın işareti olarak bana ve Barnaba'ya sağ ellerini uzattılar. Öteki uluslara bizlerin, Yahudiler'e kendilerinin gitmesini uygun gördüler. 10 Ancak yoksulları anımsamamızı istediler. Zaten ben de bunu yapmaya gayret ediyordum.

Yeruşalim'deki toplantının iki safhası vardı. Birincisi, Pavlus'un uluslar arasında yaptığı misyon faaliyetini tüm Yeruşalim kilisesine anlattığı halka açık bir toplantıydı. Ama bunun dışında Yeruşalim'deki bazı elçilerle bir araya geldiği daha küçük çapta özel bir toplantı da oldu.

Pavlus Galatyalılar'ı bu toplantının seyri hakkında bilgilendirir. Pavlus'un mesajı ve elçilik kimliği doğrudan Tanrı tarafından kendisine verildiğinden, insanların onayına ihtiyacı yoktu. Yeruşalim kilisesinin "temel direkleri" olan kişilerden gelecek olan onaya bile ihtiyaç duymuyordu. Ama oradaki elçilerin hepsi Pavlus'a gönülden onay verdiler. Halka açık toplantıda kilisenin Pavlus'un onaylamasına benzer şekilde, özel toplantıda da elçiler Yakup, Petrus ve Yuhanna, Pavlus'la fikir birliğine vardılar. Tanrı'nın, kendilerinin Yahudiler arasında yaptıkları hizmeti kutsadığı gibi, Pavlus'un öteki uluslar arasında yaptığı işi de kutsadığını gördüler.

İki taraf da kurtuluşun sadece lütufla gelen, İsa Mesih'e imanla kabul edilen karşılıksız bir armağan olduğu konusunda uzlaşı içindeydi. Aynı şeyi vaaz ettikleri ve öğrettikleri için aslında bir takım olmuşlardı. Bu önemli hizmeti gerçekleştirmek için işbirliği içinde olmak ve bir plan

yapmak onlara iyi hissettirdi. Anlaştıklarını sağ ellerini uzatarak gösterdiler.

Uzlaştıkları plan basit ve iyi düşünülmüştü. Pavlus bu planı iki kısa cümleyle özetler: "Öteki uluslara bizlerin (Pavlus ve yardımcıları), Yahudiler'e kendilerinin (Petrus ve yardımcıları) gitmesini uygun gördüler."

Kutsal Kitap'taki birçok ifadeden Yeruşalim'de çok sayıda fakir Hristiyan bulunduğunu görürüz. Belki de büyük Yahudi cemaati tarafından baskı görüyorlardı. Petrus öteki uluslardan olan Hristiyanlardan, kendileri kadar talihli olmayan kardeş ve kız kardeşlerini hatırlamalarını ister. Bu, Pavlus'un planlarıyla son derce uyumlu bir amaçtı. Pavlus, bu yardımseverlik faaliyetini Hristiyan kilisesinin Yahudi ve öteki uluslardan olan kollarını birleştirmek için kullanmak istedi.

Petrus Pavlus'un düzeltmesini kabul ediyor (2:11-21)

2:11 Ne var ki, Kefas Antakya'ya geldiği zaman, suçlu olduğu için ona açıkça karşı geldim. 12 Çünkü Yakup'un yanından bazı adamlar gelmeden önce Kefas öteki uluslardan olanlarla birlikte yemek yerdi. Ama o adamlar gelince sünnet yanlılarından korkarak sünnetsizlerden uzaklaştı, onlarla yemek yemez oldu. 13 Öbür Yahudiler de onun gibi ikiyüzlülük ettiler. Sonunda Barnaba bile onların ikiyüzlülüğüne kapıldı. 14 Müjde gerçeğine uygun davranmadıklarını görünce hepsinin önünde Kefas'a şöyle dedim: 'Yahudi olduğun halde Yahudi gibi değil, öteki uluslardan biri gibi yaşıyorsun, nasıl olur da ulusları Yahudi gibi yaşamaya zorlarsın?'

Bu mektupta, Pavlus Galatyalı okurlarına iki önemli gerçek hakkında güvence vermeye çalışmıştır: Mesajı doğruydu ve o gerçek bir elçiydi. Yeruşalim'deki birleşik kilise onu ve mesajını kabul etmişti.

Yeruşalim'deki özel toplantıda da, Petrus ve bazı önemli elçiler onunla fikir birliği yapmakla kalmadılar, ama onunla ortak bir misyon planı yapmak için de *el sıkıştılar*.

Mektubun bu bölümünde Pavlus, Petrus'un hem onun öğretisini onayladığını hem de ciddi bir genel hata yaptığında ondan gelen uyarıyı ve düzeltmeyi kabul ettiğini gösterir.

Olay Antakya isimli şehirde gerçekleşti. Burası, daha önce Galatya bölgesinde adı geçen Antakya değil, Suriye'deki Antakya'ydı. Yeruşalim, daima "ana kilise" ve Yahudi Hristiyanlığının merkezi olarak kaldı. Suriye'deki Antakya, Pavlus'un misyon yolculuklarının başlangıç noktasıdır. Orası çok geçmeden öteki uluslardan Hristiyanların merkezi haline geldi.

Petrus bir vesileyle Antakya'daki kiliseye yaptığı uzun ziyarette, öteki uluslardan olanların misafirperverliğini rahatlıkla kabul etmişti. Onlarla aynı masaya oturup Yahudi kültürüne göre temiz (koşher) sayılmayan yemekleri yedi. Ama Yeruşalim'den birtakım insanların Antakya'ya gelişiyle Petrus'un tavrı değişti. Öteki uluslardan insanlarla rahatça oturup kalkması "sünnet yanlıları" tarafından duyulacak diye korkuya kapıldı. Çekindiği bu insanlar, Yeruşalim'deki halka açık büyük toplantıda Mesih'e imanın kurtuluş için yeterli bir güvence olmadığını savunan Yahudilik'ten gelen "sünnet yanlısı" gruptu. Onlara göre Hristiyanlığa dönmüş olanlar, Eski Antlaşma yasalarını ve törenlerini de yerine getirmeliydiler.

Yeruşalim'e döndüğünde eleştirilmesin diye Petrus Antakya'daki çalışma şeklini değiştirdi. Artık öteki uluslardan olanlarla birlikte yemek yemiyordu ve bu davranışı çok yanlış bir etki bırakmaktaydı. Onun bu tutumu, Yeni Antlaşma Hristiyanlar'ının kurtuluş için gerçekten de Mesih'e inanmaya ek olarak bir şeyler yapmaları gerektiği izlenimini uyandırıyordu. Sanki Ferisi dinine göre temiz yiyecek yemek, Şabat Günü'nü tutmak ve sünneti kabul etmek gibi şeyler yapmaları gerekiyordu.

Aslında Petrus'un davranışları, yasada sayılan işlerin katkısı olmadan kurtuluşun karşılıksız bir armağan olduğunu ilan eden Müjde'nin mesajını değersizleştiriyordu. Petrus bu

davranışlarını alenen sergilediği ve başkalarının da yoldan çıkmasına neden olduğu için, Pavlus onu herkesin önünde azarladı. Şöyle dedi: "Yahudi olduğun halde Yahudi gibi değil, öteki uluslardan biri gibi yaşıyorsun, nasıl olur da ulusları Yahudi gibi yaşamaya zorlarsın?"

Antakya'ya yaptığı ziyarette Petrus daha önce bir Yahudi olarak öteki uluslarla oturup yiyerek onlar gibi yaşamıştı. Ama Yeruşalim'den gelen adamlardan sonra değişti ve sadece Yahudiler'le oturup temiz sayılan yiyecekler yemeye başladı. Onu örnek alan başkaları da Petrus'un modelini izlemenin doğru olacağını düşündüler. Petrus insanları Yahudiliğe göre temiz sayılan yiyecek yemeye ve Yahudi geleneklerini izlemeye açıkça zorlamadı, ancak onlara yapmaları gereken hakkında güçlü bir örnek oluşturdu. Bu tutum değişikliğiyle bir bakıma '*sadece lütuf yoluyla*' kurtuluşu reddediyor gibi gözüküyorlardı. Petrus'un insanları sürçtüren davranışları günahlıydı, ama Pavlus'un uyarısını ve düzeltmesini kabul etmesi, onu gerçek bir öğretmen ve elçi olarak kabul ettiğini gösterir.

Pavlus, görünüşte günahla gerçek günah arasındaki farkı Petrus'a göstererek onu eğitmeye devam etmiş oldu.

Görünüşte günah ve gerçek günah

2:15 Doğuştan Yahudi olan bizler öteki uluslardan olan 'günahlılar' değiliz. 16 Yine de insanın Kutsal Yasa'nın gereklerini yaparak değil, İsa Mesih'e iman ederek aklandığını biliyoruz. Bunun için biz de Yasa'nın gereklerini yaparak değil, Mesih'e iman ederek aklanalım diye Mesih İsa'ya iman ettik. Çünkü hiç kimse Yasa'nın gereklerini yaparak aklanmaz. 17 Mesih'te aklanmak isterken kendimiz günahlı çıkarsak, Mesih günahın yardakçısı mı olur? Kesinlikle hayır! 18 Yıktığımı yeniden kurarsam, yasayı çiğnediğimi kanıtlamış olurum.

Tanrı Eski Antlaşma Yahudiler'ini kendi özel halkı olarak seçtiğinde, onlara Kurtarıcı gelene kadar izlemeleri için bir

dizi özel yasa verdi. Bu yasalara uyan Yahudiler, Yahudi olmayanlara tepeden bakmaya meyilliydiler. Onları "günahkarlar" olarak damgalamışlardı.

Mesih'in gelişi ve Tanrı'nın tüm yasalarını tamamlamasıyla, Pavlus doğru bir şekilde Yeni Antlaşma Hristiyanları'nın Eski Antlaşma kurallarını yerine getirmek zorunda olmadıklarını öğretiyordu. Ama Mesih'in takipçileri bu kurallara uymayarak tıpkı öteki uluslardan "günahlılara" benziyorlardı.

Pavlus burada sorar: "Mesih'te aklanmak isterken kendimiz günahlı çıkarsak, Mesih günahın yardakçısı mı olur?" Cevap: "Kesinlikle hayır!" Bu kurallara uymamak, kurtuluşun hiçbir şey yapmadan imanla kabul edilen karşılıksız bir armağan olduğunu anlamayanlar için görünüşte günahtır. Mesih Eski Ahit'in yasa ve düzenlemelerini bizim bizim için yerine getirdi ve tamamladı; bu yüzden bizlerin o yasalara dönmemesi günah değildir.

Gerçek günah, kusursuz itaatiyle Mesih'in yok ettiği yasaları yeniden inşa etmektir.

Tanrı'nın yasasının değeri

2:19 Çünkü ben Tanrı için yaşamak üzere Yasa aracılığıyla Yasa karşısında öldüm. 20 Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum. 21 Tanrı'nın lütfunu geçersiz saymış değilim. Çünkü aklanma Yasa aracılığıyla sağlanabilseydi, o zaman Mesih boş yere ölmüş olurdu.

Pavlus Tanrı'nın yasası hakkında oldukça olumsuz şeyler söyledi. Önceki paragrafta, Mesih'in yasayı tamamlamasını, onu "ortadan kaldırması" olarak tanımlar. Burada Pavlus yasanın Mesih'in ölümüne neden olduğunu söyler. Yasa kötü

ve kurtulmamız gereken bir şeymiş gibi görünür. Ama Pavlus böyle demez. Aksine, Tanrı'nın yasasının yaşamlarımızda oynadığı rolün yararlı amacına odaklanır.

Tanrı İbrahim'i İsrail'in, seçilmiş halkının atası olarak seçtiği zaman şöyle dedi: "Benim yolumda yürü, kusursuz ol" (Yaratılış 17:1). Tanrı daha sonra Sina Dağı'nda İsrail halkına On Emir'le özetlenmiş yasasını verdiğinde şöyle dedi: "Kutsal olun, çünkü Ben kutsalım" (Levililer 11:44).

On Emir'in talep ettiklerini hayatımızda yaptıklarımızla karşılaştırmamız bizi yalnızca tek bir sonuca götürür. O'nun yolunda kusursuz yürümediğimiz gerçeğinden kaçamayız. Biz Tanrı gibi kutsal değiliz. Tanrı'nın Yasası'nı bölük pörçük yerine getirmemiz bizi kurtarmaz. Sadece üzerimize yargı getirir ve bizi öldürür.

Kaybolmuş durumumuzun farkında olmanın getirdiği önemli bir fayda vardır. Kurtarıcı'ya ihtiyacımız olduğunu; yardıma ihtiyacımız olduğunu gösterir. Mesih'in bizim yerimize sürdüğü kusursuz yaşamla, bu yardım dünyadaki her günahlıya sağlanmıştır. İmanlı, iman yoluyla Mesih'in bu mükemmelliğine (kusursuzluğuna) sahip olur; onu elde etmek için bir şey yaparak değil, iman ederek sahip olur.

Yasanın insanları kurtarmakta yetersiz olduğunu anlamak, Tanrı'nın Mesih'teki lütfuna olan ihtiyacımızı anlamanın en önemli unsurudur. Pavlus şöyle der: "Tanrı'nın lütfunu geçersiz saymış değilim." Eğer insan yasayı yerine getirerek Tanrı'nın önünde aklanabilseydi, lütfa ihtiyaç olmazdı. O zaman Mesih boşuna ölmüş olurdu.

İmanlı Mesih'in kendisi için elde ettiği mükemmelliği kabul ettiğinde, bu, onun hayatını tamamen değiştirir. Pavlus'un artık yaşamadığını söylemesinin nedeni budur. Mesih onun içinde yaşamaktadır. Bunun imanlının yeni yaşamında kendisini gösterme şekli, bu mektubun Dördüncü Bölümünde vurgulanacaktır.

Hatırlanması gerekenler:

Pavlus savunduğu ve tanıklık ettiği Müjde'yi, insandan değil Tanrı'dan almıştır.

Yahudilik yanlısı öğretiş, Yeni Ahit Hristiyanlar'ını Eski Ahit yasalarını ve törenlerini tutmaya zorlamaktaydı.

Yahudi yanlısı öğretişi kabul etmek, Mesih İsa'nın getirdiği özgürlüğü kaybetmek anlamına gelecektir.

İnsanların Mesih'teki kurtuluşu kazanmak için işler yapmaya çalışmasını kölelik olarak tanımlanır.

Yeruşalim'de halka açık bir misyon toplantısı yapıldıktan sonra, ihtiyarlar kurulu ayrıca kendi aralarında toplanmıştır. Bu toplantıda kilisenin direkleri sayılan Yakup, Petrus, Yuhanna da bulunmuştur. Bu toplantı Pavlus'un bir elçi olarak hizmetinin diğer elçilere eşit olduğunu göstermektedir.

Pavlus'un uluslar arasında yaydığı Müjde'den haberdar olmak, Yeruşalim kilisesinde hoşnutla karşılanmış ve aynı Müjde'yi paylaşmanın bir gereği olarak Pavlus'a sağ ellerini uzatmışlardı.

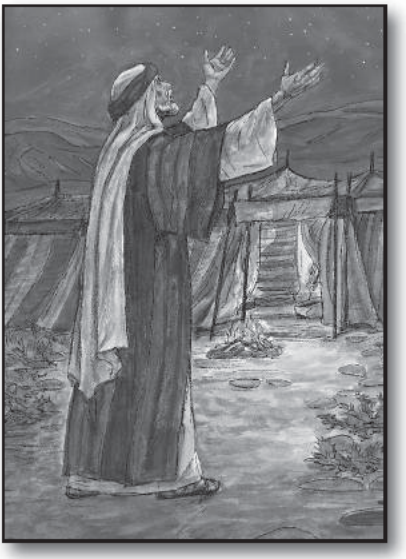
Pavlus ve arkadaşlarının uluslara, Petrus ve takım arkadaşlarının Yahudiler'e müjdelemesi konusunda kilisenin ihtiyar kurulu fikir birliği içindeydi.

Pavlus'un Petrus'u düzeltmesi ve Petrus'un bunu kabul etmesi, lütuf ile kurtuluş konusunun hem Yahudiler hem de uluslar için aynı olduğunu göstermektedir.

Tanrı Eski Ahit'te halkına tutması için özel yasalar vererek onların dünyadan ayrı olmasını istemişti. Ancak Yahudiler yasaya baktıklarında diğer ulusları günahkar olarak damgaladılar.

Hristiyanlar Mesih'in tamamladığı yasayı tutmamakla günah işlemiş olmazlar; Yasa'yı tutmaya çalışmakta ısrar etmek ise günahtır.

Tanrı'nın Yasası'nı tutamadığımız gerçeği bize günahımızı ve bir Kurtarıcı'ya ihtiyacımız olduğunu gösterir
İsa Mesih'in bizim için kazandığı doğruluğu işler yaparak değil, iman ile alırız.
İsa Mesih'in sağladığı mükemmelliği edinmek, iman eden kişinin yaşamını değiştirir.

Mesih'te Özgürlük

BÖLÜM 3:
Pavlus aklanmayı açıklıyor: Günahlı insan Tanrı'nın huzurunda nasıl kabul görür?

Galatyalılar 3:1-4:31

Mesih'te Özgürlük
Galatyalılar Mektubu Hakkında Bir İnceleme

BÖLÜM – 3:
Pavlus aklanmayı açıklıyor: Günahlı insan Tanrı'nın huzurunda nasıl kabul görür?

Galatyalılar'ın iman deneyimi

3:1 Ey akılsız Galatyalılar! Sizi kim büyüledi? İsa Mesih çarmıha gerilmiş olarak gözlerinizin önünde tasvir edilmedi mi? 2 Sizden yalnız şunu öğrenmek istiyorum: Kutsal Ruh'u, Yasa'nın gereklerini yaparak mı, yoksa duyduklarınıza iman ederek mi aldınız? 3 Bu kadar akılsız mısınız? Ruh'la başladıktan sonra şimdi insan çabasıyla mı bitirmeye çalışıyorsunuz? 4 Boş yere mi bu kadar acı çektiniz? Gerçekten boşuna mıydı? 5 Size Kutsal Ruh'u veren ve aranızda mucizeler yaratan Tanrı, bunu Yasa'nın gereklerini yaptığınız için mi, yoksa duyduklarınıza iman ettiğiniz için mi yapıyor?

Bu mektubun başında, giriş selamından hemen sonra Pavlus şöyle demişti: "Sizi Mesih'in lütfuyla çağıranı bırakıp değişik bir müjdeye böylesine çarçabuk dönmenize şaşıyorum" (1:6). Burada da aynı şaşkınlığı ifade ederek Galatyalı okurlarını "akılsız" olarak adlandırır. Şöyle sorar: "Size ne oldu? Sanki birisi sizi kötü bir büyünün altına sokmuş."

Pavlus onlara cevaplayabilecekleri kolay sorular sorarak davranışlarının akılsızlığını göstermeye çalışır. Onlara Hristiyanlığa dönmeleri süreciyle ilgili sorular sorar: "Kutsal Ruh'u, Yasa'nın gereklerini yaparak mı, yoksa duyduklarınıza iman ederek mi aldınız?"

Pavlus onlarla birlikteyken tüm mesajını Mesih'in üzerine kurmuştu. Onlara Mesih'in onlar için yaşadığı kusursuz hayatı anlatmıştı. Onlara hiçbir günahı olmayan Mesih'in, onların günahlarının bedelini ödemek için çarmıhta öldüğünü anlatmıştı. Tüm mesajı Mesih'in onlar için

yaptıkları hakkındaydı. Mesaj, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirmek için Galatyalılar'ın yapmış oldukları işler hakkında değildi. Galatyalılar iyi işler yaparak değil, duyduklarıyla imanlılara dönüştüklerine ikna olmuşlardı.

Bu cevaptan sonra, Pavlus şöyle devam eder: "Bu kadar akılsız mısınız? Ruh'la başladıktan sonra şimdi insan çabasıyla mı bitirmeye çalışıyorsunuz?" Tanrı'nın başlattığı bir şeyi kendi başlarına bitirmeye çalışmaları tamamen akılsızlıktı ve yanlış bir davranış biçimiydi. Aslında Yahudi yanlısı öğretmenlerin öğrettiği şey tam da buydu. Onlar Mesih'e imanın gerekli olduğunda hemfikirdiler. Ancak bunun tek başına yeterli olmadığında ısrarcıydılar. Onlara göre Hristiyanlar kurtuluşlarından emin olmak için Tanrı'nın Yasa'sını yerine getirmeye devam etmeliydiler.

Pavlus okuyucularına cevaplamaları için kolay bir soru daha sunar: "Tanrı size Kutsal Ruh'unu neden verdi?" Önerilen iki cevaptan birini seçmelerini ister: "Yasa'nın gereklerini yaptığınız için mi? Yoksa duyduklarınıza iman ettiğiniz için mi?"

Mümkün olan tek bir cevap vardır. Tanrı onlara Kutsal Ruh armağanını iman aracılığıyla verdi. Pavlus'tan duyduklarına inandılar. Kendi çabalarıyla bir şey yapmadılar. Kutsal Ruh, Tanrı'ya itaat etmelerinin karşılığında Tanrı'nın onlara verdiği bir ödül değildi.

İbrahim'in imanı

3:6 Örneğin, "İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı" (Yaratılış 15:6). 7 Öyleyse şunu bilin ki, İbrahim'in gerçek oğulları iman edenlerdir. 8 Kutsal Yazı, Tanrı'nın öteki ulusları imanlarına göre aklayacağını önceden görerek İbrahim'e, "Bütün uluslar senin aracılığınla kutsanacak" müjdesini önceden verdi (Yaratılış 12:3; 18:18; 22:18). 9 Böylece iman edenler, iman etmiş olan İbrahim'le birlikte kutsanırlar.

Tanrı lütfuyla ve bilgeliğiyle İbrahim'i Yahudi ulusunun (seçilmiş halkının) babası olması için seçti. İbrahim yalnızca Yahudiler'in kahramanı değildi, ama Yeni Antlaşma'nın öteki uluslardan olan Hristiyanlar'ı tarafından da iyi tanınıyordu. Bu nedenle, Pavlus Tanrı'nın insanları iyi işlerinden dolayı değil imanlarından dolayı kurtardığını göstermek için iyi bir örnek olarak İbrahim'i kullanabilirdi.

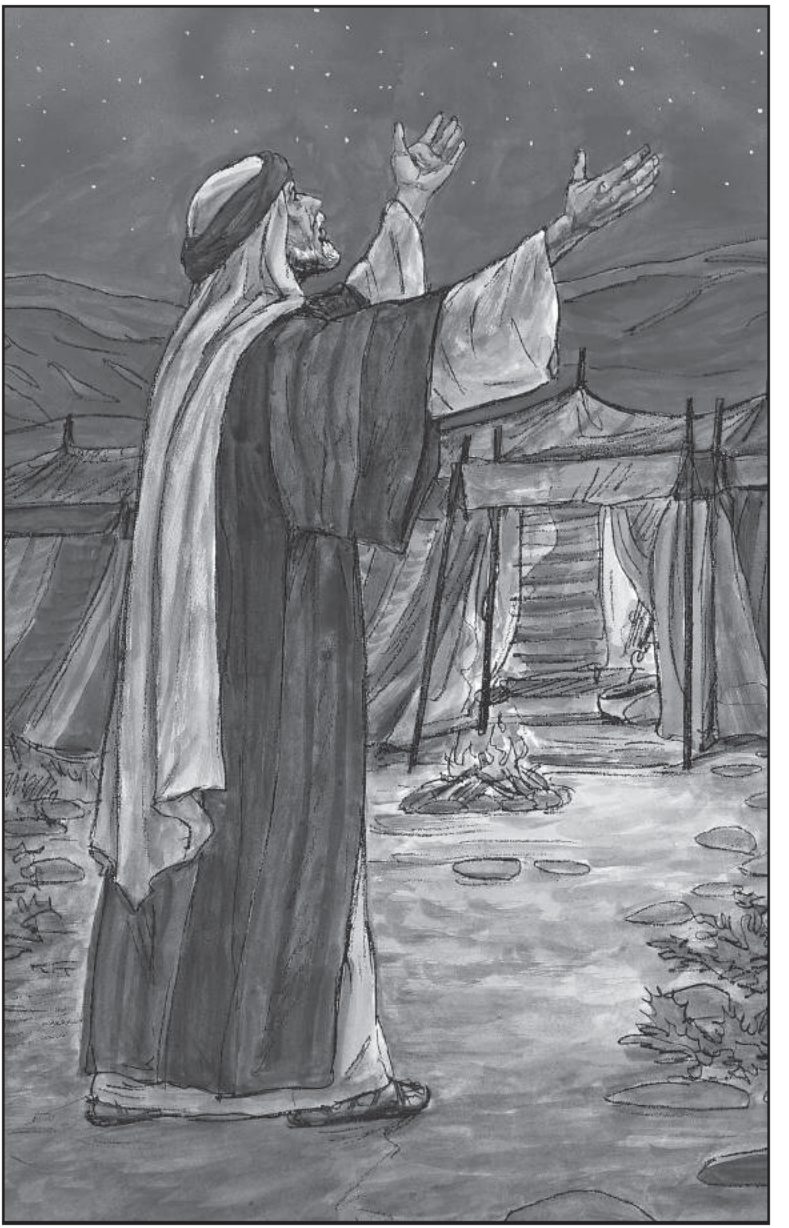
Tanrı İbrahim ve karısı Sara'yı eski bir yerleşke olan Ur'dan çıkmaları için çağırdığında İbrahim'i imanla kutsadı. Ur, muhtemelen şimdiki Irak topraklarında bulunan bir Orta Doğu ülkesiydi.

Tanrı İbrahim'den yaşadığı yeri terk etmesini istediğinde, ona üç büyük vaatte bulundu: 1) Ona yaşayacağı bir ülke verecekti; 2) Soyundan büyük bir ulus oluşacaktı; 3) Soyundan vaat edilen Kurtarıcı doğacaktı.

Alacağı ülke Filistin'di. Soyundan gelecek olan büyük ulus Yahudi ulusuydu. Soyundan doğacak olan vaat edilen Mesih (Kurtarıcı), Nasıralı İsa'ydı.

Tanrı İbrahim'e bu büyük bereketleri vaat etti, ama İbrahim Ur ülkesini terk ettiğinde bunların hiçbirine sahip değildi. Bu bereketlerin hepsi gelecekte verilmek üzere tasarlanmıştı. İbrahim sadece Tanrı'nın Sözü'ne güvendi. Tanrı'nın vaatlerine güvendi. Ve imanı sayesinde Tanrı tarafından kabul edildi. İbrahim hiçbir şey yapmadı. Her şeyi Tanrı yaptı. Pavlus bunu şöyle özetler: "İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı."

Tanrı'nın gözünde doğru olmak "aklanmak" diye de bilinir. "Aklanmak," günahlar için bağışlanma almak anlamına gelir. Mesih bu günahların bedelini çarmıhın üzerinde kutsal kanıyla ödedi, bu da bağışlanmayı mümkün kıldı. Günahlar için gereken bağışlanmayı Mesih yaptıklarıyla, imanlılar imanlarıyla elde etmiştir. Günahları bağışlanan imanlılar artık "Tanrı'nın gözünde doğru" sayılırlar. Tanrı imanlıları doğru ve tamamen kutsal olarak görür.

İbrahim sayılamayacak kadar çok olan yıldızlara bakıyor

İbrahim, vaat edilen Kurtarıcı'ya olan imanıyla aklandı. Ama aklanma yalnızca İbrahim ve Yahudi ulusu için ulaşılabilir değildi. Tüm insanlar için hazırlanmıştı. Tanrı İbrahim'e soyundan bir Kurtarıcı doğacağını vaat ettiğinde, bu Kurtarıcı vasıtasıyla tüm ulusların kutsanacağını söyledi. "Tüm uluslar" derken, bunun Pavlus'un mektubunu okuyan öteki uluslardan Galatyalılar'ı da kapsadığı açıktır. Bizim aklanmamız veya Tanrı'nın gözündeki doğruluğumuz, hâlâ sadece imanladır, herhangi bir ilave eyleme dayanmaz. Kurtuluş Tanrı'dan gelen karşılıksız bir armağandır.

Yasa-eylem; iman-kabul etmek

3:10 Yasa'nın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet altındadır. Çünkü şöyle yazılmıştır: 'Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir' (Yasanın Tekrarı 27:26). 11 Tanrı katında hiç kimsenin Yasa'yla aklanmadığı açıktır. Çünkü 'İmanla aklanan yaşayacaktır' (Habakkuk 2:4). 12 Yasa imana dayalı değildir. Tersine, 'Yasa'nın gereklerini yapan, onlar sayesinde yaşayacaktır' (Levililer 18:5). 13-14 İbrahim'e sağlanan kutsama Mesih İsa aracılığıyla uluslara sağlansın ve bizler vaat edilen Ruh'u imanla alalım diye, Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı. Çünkü, 'Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir' diye yazılmıştır' (Yasanın Tekrarı 21:23)."

Tanrı, Sina Dağı'nda Yahudi ulusuna On Emir olarak özetlenen Kutsal Yasa'sını verdi. Halk bu buyrukları yerine getirmeyi taahhüt etti. Ama çok geçmeden bu sözlerini çiğnediler. Tanrı'ya başkaldırdılar. Bu son derece kötü sonuçlar doğurdu. Tanrı Musa aracılığıyla şöyle dedi: "Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir." Kutsal ve adil Tanrı kusursuzluk talep eder. O'nun yasasına göre, insan her zaman her şeyi doğru yapmak zorundadır. Bundan daha azı günahtır ve yasayı çiğneyeni Tanrı'nın laneti altına sokar.

Başka bir deyişle, tüm insanlar günahlıdır. Ve kimse yasayı kusursuz olarak yerine getiremediğinden, herkes

Tanrı'nın laneti altındadır. Eğer birisi yasayı eksiksiz yerine getirebilseydi, onunla kurtulacaktı. Ama kimse bunu başaramazdı. Pavlus'un bu konudaki nefes kesen ifadesinin nedeni budur: "Tanrı katında hiç kimsenin Yasa'yla aklanmadığı açıktır."

Yasayı günahkarca yerine getirmek kimseyi Tanrı katında aklamaz. Ama Tanrı'ya şükürler olsun ki, bunun başka bir yolu daha var. Pavlus Galatyalılar'a Peygamber Habakkuk'tan bir alıntı yaparak seslenir: "İmanla aklanan yaşayacaktır."

Yasasını kötü bir itaatle yerine getirmeye çalışarak Tanrı'ya yaklaşmakla, Mesih'e iman ederek Tanrı'ya yaklaşmak arasında devasa fark vardır. Pavlus bunu şöyle ifade eder: "Yasa imana dayalı değildir. Tersine, 'Yasa'nın gereklerini yapan, onlar sayesinde yaşayacaktır.'" Yasa hakkındaki her şey eylemde bulunmak ve itaat etmektir. İman hakkındaki her şey ise Tanrı'nın Mesih'te bizim için yaptıklarını kabul etmektir. Ve Mesih bizim için muhteşem şeyler yapmıştır.

"Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı. Çünkü, 'Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir' diye yazılmıştır.'" Mesih çarmıhta ölerek, "ağaç üzerinde asılarak" bizi Tanrı katında akladı. Bizi Tanrı'nın laneti altına sokan yasadan özgür kıldı.

Pavlus, Mesih'in yaptıklarının sadece İbrahim için olmadığını, tüm insanlar için olduğunu açıkça belirtir. Şöyle der: "İbrahim'e sağlanan kutsama Mesih İsa aracılığıyla uluslara sağlansın diye…" Pavlus'un "uluslar" derken düşündüğü şey tabi ki öteki uluslardan olan Galatyalılar'dı. Ama söyledikleri iki bin yıldan sonra yaşayan bizler için de geçerlidir: "Bizler vaat edilen Ruh'u imanla alalım diye…"

Yasa ve Müjde vaadi

3:15 Kardeşler, insan yaşamından bir örnek vereyim. İnsanlar arasında yapılmış bile olsa, onaylanmış bir antlaşmayı kimse geçersiz saymaz, ona bir şey eklemez. 16 Vaatler İbrahim'e ve soyundan olana verildi. Tanrı birçok kişiden söz ediyormuş gibi, 'Ve soyundan olanlara' demiyor; 'Soyundan olana' demekle tek bir kişiden, yani Mesih'ten söz ediyor (Yaratılış 12:7; 13:15; 24:7). 17 Şunu demek istiyorum: Dört yüz otuz yıl sonra gelen Yasa, Tanrı'nın önceden onayladığı antlaşmayı geçersiz kılmaz, vaadi ortadan kaldırmaz. 18 Çünkü miras Yasa'ya bağlıysa, artık vaade bağlı değildir. Ama Tanrı mirası İbrahim'e vaatle bağışlamıştır.

Bu metinde iki büyük öğreti yer alır. Biri, Tanrı'nın Yasa'sıdır. Bize Tanrı'nın insanlardan haklı olarak beklediği şeyleri anlatır. Diğeriyse Müjde'dir. Tanrı'nın insanlara vermeyi vaat ettiği şeyi anlatan "İyi Haber" budur.

Pavlus iyi bir öğretmendir. Yasa ve müjde hakkındaki önemli ayrıntıları gündelik yaşamdan örneklerle açıklar. Bunlar yasal sözleşmelere benzer. Kişiler sözleşmede belirtilen koşulları kabul ettiklerinde, sözleşmeye isimlerini yazıp imzalarlar. Dolayısıyla bağlayıcı bir sözleşmedir. Bir şeyler eklenerek veya çıkartılarak değiştirilemez.

Pavlus, Tanrı'nın antlaşmasının da böyle olduğunu söyler (resmi anlaşma). Pavlus bahsettiği anlaşmayı açıkça belirtir. Bu, Tanrı'nın İbrahim'e verdiği vaatlerdir.

Tanrı'nın İbrahim'e vermeyi vadettiği üç bereketi hatırlayın (ülke; büyük bir soy; Kurtarıcı). Üçüncü bereket, soyundan doğacak olan Kurtarıcı'ydı ve Pavlus'un burada odaklandığı şey budur. Pavlus bunu şöyle kaleme alır: "Vaatler İbrahim'e ve soyundan olana verildi. Tanrı birçok kişiden söz ediyormuş gibi, 'Ve soyundan olanlara' demiyor; 'Soyundan olana' demekle tek bir kişiden, yani Mesih'ten söz ediyor."

Burada Pavlus artık bir karşılaştırma yapma noktasındadır: "Şunu demek istiyorum: Dört yüz otuz yıl sonra gelen Yasa, Tanrı'nın önceden onayladığı antlaşmayı geçersiz kılmaz, vaadi ortadan kaldırmaz."

430 yıl süren Mısır'daki geçici sürenin sonunda Tanrı resmi yasasını yazılı bir şekilde verdi. Bu olay Musa'nın, Yahudi ulusunu Mısır'daki kölelikten çıkarırken Sina Dağı'nda gerçekleşti. Tanrı iki taş levha üzerine On Emir'i bizzat yazdı. Ayrıca, seçilmiş halkı olarak uymaları için Musa'ya diğer buyruklarını yazdırdı. Yasa, Tanrı'nın insanlar için iradesini doğru bir şekilde ifade eder, ama çok daha önceden verilen Yasa, Müjde'nin vaatlerinin yerine geçmemiştir.

Müjde yalnızca ilk olarak gelmekle ve değiştirilemez olmakla kalmaz, doğasıyla da farklılık gösterir. Tanrı'nın kurtuluş armağanı, yaptığımız iyi işlerin bir ödülü olarak verilmez. Kurtuluşu iman aracılığıyla, Tanrı'nın Kurtarıcı vaadine iman ederek alırız. İbrahim'in Tanrı'nın vaatlerine inandığını ve Tanrı'nın onu kabul ettiğini hatırlayın.

Galatya'da Yahudi yanlısı öğretmenler, Mesih'e iman etmenin yeterli olmadığını söylüyorlardı. Galatyalılar'ın yasayı da yerine getirmeleri gerektiğini söylediler. Pavlus bu yanlış görüşü düzeltmek için, Müjde'nin özünde bir vaat olduğunu onlara hatırlatır: "Çünkü miras Yasa'ya bağlıysa, artık vaade bağlı değildir. Ama Tanrı mirası İbrahim'e vaatle bağışlamıştır."

Müjde'nin kurtuluş mesajı bugün de hâlâ sağlam ve iyidir. Müjde, inanmamız ve güvenmemiz için Tanrı'nın bize verdiği mesajdır. Kurtuluş karşılıksız bir armağandır. Bu armağanı, Tanrı'nın yasasını yerine getirmek için didinerek kazanmaya çalışmadan, Mesih'e imanla kabul ederiz.

Hristiyanlar yasadan özgürdür (3:19-4:51)
Yasanın tanımı (3:19-29)
Yasanın zayıflığı

3:19 Öyleyse Yasa'nın amacı neydi? Yasa suçları ortaya çıkarmak için antlaşmaya eklendi. Vaadi alan ve İbrahim'in soyundan olan Kişi gelene dek yürürlükte kalacaktı. Melekler yoluyla, bir aracı eliyle düzenlendi. 20 Aracı tek bir tarafa ait değildir; Tanrı ise birdir.

Pavlus insanların Tanrı'nın yasasını yerine getirmekle kurtulamayacağını defalarca söyledi. Bunun Pavlus'un okuyucularının aklında bir soru doğurması muhtemeldir. Doğal olarak şu sorunun cevabını merak edeceklerdir: "Yasa ne işe yarar?" Pavlus bu noktayı tartışmaya açmak için şöyle sorar: "Öyleyse Yasa'nın amacı neydi?"

Pavlus yasanın güçlü taraflarını belirtmeden önce zayıflıklarına dikkat çeker:

- Yasa sonradan eklendi;
- Bunun nedeni günahtı;
- Yasa Geçiciydi;
- Bir aracıya ihtiyaç vardı.

Yasa zaten var olan bir şeye eklendi. Bu "şey" Müjde'nin Kurtarıcı vaadiydi. Tanrı Aden Bahçesi'nde Adem ve Havva'ya bir Kurtarıcı vaat etti. Tanrı İbrahim'e soyundan bir Kurtarıcı doğacağını söylediğinde bu vaadini tekrarladı.

Çok daha sonra, 430 yıl sonra, İbrahim'in torunları (Yahudiler) büyük bir ulus olmuşlardı. İşte o zaman Tanrı ilk kez yasasını ayrıntılı bir şekilde yazılı olarak verdi. Bunu Sina Dağı'nda yaptı. Birçok açıdan Tanrı kendi Eski Antlaşma halkına eğitilmesi gereken çocuklarmış gibi davrandı. Örneğin, sahte ilahların ardından gitme alışkanlığı olan halkına, tapınmalarını yönetmeleri için kesin kurallar

verdi. Altın buzağıya tapınma günahlarını hatırlayın. Kuralların çoğu kurban sunularıyla ilgili buyruklardı. Bunlar, acı çekmeye ve ölmeye gelecek olan vaat edilmiş Kurtarıcı'yı unutmaya yüz tutmuş insanlar için gerekli olan bir hatırlatma görevi görüyorlardı. Diğer kurallar Yahudiler'i, genellikle örnek almaya meyilli oldukları günahkar bir yaşam tarzına sahip putperest komşularından ayırmak içindi. Yasa günah yüzünden eklendi. Yasa, kusursuz insanlar için gerekli olmayacaktı, ama seçilmiş halk rehberliğe ve terbiye edilmeye ihtiyaç duyan günahlılardan oluşuyordu.

Dahası, yasa geçiciydi. Yahudiler'i ayrı bir halk olarak tutmaya yarayan kurallar, Kurtarıcı doğduktan sonra bu işlevini yitirdi. Vaat edilmiş olan Kurtarıcı'nın ölümünün bir ön habercisi olan kurban sunularına, Mesih çarmıhta öldükten sonra gerek kalmadı.

Son olarak, yasa doğrudan Yahudiler'e verilmedi, ama "Melekler yoluyla, bir aracı eliyle düzenlendi." Eski Antlaşma'da meleklerin Sina Dağı'ndaki rolünden hiç bahsedilmez. Pavlus da bunu okuyucularına açıklamak için bir çaba göstermez. "Aracı" kavramının üzerinde durur. İki kişi veya iki grup bir anlaşma yapmaya karar verdiklerinde bir aracıya ihtiyaç duyulur. İki taraf da anlaşmanın kendi paylarına düşen kısmını yerine getirmeyi vadeder.

Sina Dağı'ndaki yasanın verilişinde, anlaşmaya giren iki taraf, Tanrı ve Yahudi ulusuydu. İki taraftan biri isyankar ve günahlı Yahudi ulusu olduğu için, bu yasa antlaşmasının zayıf bir temel üzerinde durduğunun hemen farkına varırız.

Sadece tek tarafın vaadine dayanan bir anlaşma çok daha iyidir, özellikle de vaatte bulunan tek taraf tamamen güvenilir olan, yerin ve göğün Rabbi olduğunda… Müjde vaadindeki durum budur. Adem ve Havva'ya ve de İbrahim'e bu vaadi doğrudan veren kişi Tanrı'dır.

Yasa günahkarın çaresiz durumunu ortaya çıkartır

3:21 Öyleyse Kutsal Yasa Tanrı'nın vaatlerine aykırı mıdır? Kesinlikle hayır! Çünkü yaşam sağlayabilen bir yasa verilseydi, elbette insanlar yasayla aklanırdı. 22 Oysa İsa Mesih'e olan imana dayanan vaat iman edenlere verilsin diye, Kutsal Yazı bütün dünyayı günahın tutsağı ilan ediyor..

Kurtuluşa ulaşmanın iki yolu olsaydı, bunlardan biri kurtuluşu kusursuz bir yaşam sürerek kazanmak olurdu. Diğer yolsa, kurtuluşu eylemlere dayanmaksızın bir armağan olarak kabul etmektir. Yasayla ilgili deneyimimiz, bize birinci yolun işe yaramadığını gösterir. Kimse kusursuz değildir. Yanına bile yaklaşamaz. Pavlus istisna yapmadan şunu söyler: "Oysa İsa Mesih'e olan imana dayanan vaat iman edenlere verilsin diye, Kutsal Yazı bütün dünyayı günahın tutsağı ilan ediyor."

Suçlu günahkarlar kendi günahkar durumlarından kaçabilme yeteneğinden tamamen yoksundurlar. Yasayı sürekli olarak çiğnerler. Bu onları, daha önce Pavlus'un dediği gibi, Tanrı'nın laneti altına koyar. Yani günahkarlar yasanın "tutsağıdırlar." Yasanın tehditlerinden ve cezalarından kaçamazlar. Bu onlara yasayla kurtulamayacaklarını gösterir. Farklı bir yola ihtiyaçları vardır ve bu yol Mesih'in kendileri için yaptıklarına güvenerek Mesih'e iman etmektir.

3:23 Bu iman gelmeden önce Yasa altında hapsedilmiştik, gelecek iman açıklanıncaya dek Yasa'nın tutuklusuyduk. 24 Yani imanla aklanalım diye Mesih'in gelişine dek Yasa eğitmenimiz oldu. 25 Ama iman gelmiş olduğundan, artık Yasa'nın denetiminde değiliz.

Burada Pavlus'u yanlış anlamamak için çok dikkatli olmalıyız. Pavlus Eski antlaşma zamanında imanın olmadığını söylemiyor. İbrahim'in imanı vardı ve Tanrı

tarafından kabul edildi. Pavlus'un söylediği şey, Tanrı'nın sözünü tuttuğu ve Kurtarıcı'yı gönderdiği zamanı halkın fark etmesini istediğidir. Böylece, Mesih geldikten sonra Tanrı onların yaşamlarında devasa bir değişiklik yaptı ve kurtaran eylemini gerçekleştirdi.

Tanrı'nın Sina Dağı'nda Yahudi ulusunun önüne koyduğu kuralların çoğu, onların putperest komşularından ayrı olmaları, (fark edilebilir olmaları) içindi. Bu yasalar geçiciydi. Aralarında doğan Mesih'ten sonra, Yahudiler'in artık ayrı kalmaya ihtiyaçları yoktu. Artık Cumartesi Şabat'ını tutmaya veya kurbanlar sunmaya ya da sünnet olmaya ihtiyaçları yoktu.

Bu kurallar artık Yahudi ulusu için uygulanmıyorsa, doğal olarak öteki uluslar için de uygulanmayacaktı. Öteki uluslar hiçbir zaman bu kurallara tabi olmamışlardı. Bu nedenle, Yahudi yanlısı öğretmenlerin Yeni Antlaşma Hristiyanları'nın hâlâ Eski Antlaşma kurallarını uygulamaları gerektiği görüşünde ısrarcı olmaları son derece yanlıştı. Tanrı katında aklanmak Mesih'e iman etmekten kaynaklanır. Pavlus şöyle haykırır: "Ama iman gelmiş olduğundan, artık Yasa'nın denetiminde değiliz."

Tanrı'nın çocukları

3:26 Çünkü Mesih İsa'ya iman ettiğiniz için hepiniz Tanrı'nın oğullarısınız. 27 Vaftizde Mesih'le birleşenlerinizin hepsi Mesih'i giyindi. 28 Artık ne Yahudi ne Grek, ne köle ne özgür, ne erkek ne dişi ayrımı var. Hepiniz Mesih İsa'da birsiniz. 29 Eğer Mesih'e aitseniz, İbrahim'in soyundansınız, vaade göre de mirasçısınız.

Yahudi yanlısı öğretmenler Galataylılara şunu söylemeye çalışıyorlardı: "Kendinizi eski yasanın antlaşmasına tabi kılarak Tanrı'nın çocukları olursunuz. Buna ilaveten Mesih'i kabul etseniz de, Eski Antlaşma yasalarını yerine getirmeye

devam etmelisiniz." Pavlus buna karşı çıkarak şöyle der: "Mesih İsa'ya iman ettiğiniz için hepiniz Tanrı'nın oğullarısınız."

İnsanların "Mesih İsa'ya iman etmeye" başlamalarına neden olan şey nedir? Müjde'nin yüreklerimizde iman yaratan yollarından biri vaftizdir. Pavlus şöyle açıklar: "Vaftizde Mesih'le birleşenlerinizin hepsi Mesih'i giyindi." Kim olduğunuzun bir önemi yoktur. Vaftiz olmuş imanlılar arasında "Artık ne Yahudi ne Grek, ne köle ne özgür, ne erkek ne dişi ayrımı vardır."

Pavlus böyle grupların var olmadığından bahsetmiyor. Kesinlikle bunlar varlıklarını devam ettirirler, ama imanlılar arasındaki sosyal farklılıkların bir önemi yoktur. "Hepiniz Mesih İsa'da birsiniz." İmanlılar arasındaki bu birlik büyük bir armağandır, ama İsa'ya iman eden imanlılar çok daha büyük bir şey alırlar: "Vaade göre de mirasçısınız." Bu miras, Tanrı'nın şimdi yeryüzündeki ve gelecek olan gökteki sonsuz yaşamda günahları bağışlama vaadidir. Bu armağanlar bugün de Pavlus'un zamanında olduğu kadar değerli ve teselli edicidir.

Küçük çocukların yetişkinliğe doğru büyümeleri örneği

4:1 Şunu demek istiyorum: Mirasçı her şeyin sahibiyse de, çocuk olduğu sürece köleden farksızdır. 2 Babasının belirlediği zamana dek vasilerin, vekillerin gözetimi altındadır. 3 Bunun gibi, biz de ruhsal yönden çocukken, dünyanın temel ilkelerine bağlı yaşayan kölelerdik. 4-5 Ama zaman dolunca Tanrı, Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için kadından doğan, Yasa altında doğan öz Oğlu'nu gönderdi. Öyle ki, bizler oğulluk hakkını alalım.

Pavlus önemli bir ruhsal gerçeği bize göstermek için gündelik hayattan bir örnek daha kullanır. Zengin bir evdeki genç bir erkek veya kız çocuğunun durumunu ortaya koyar. Çocuklar gerçekten de mülkün sahibidirler ama mülkü

kontrol etme yetkisi henüz onlarda değildir. Yaşları küçük olduğundan vasilerin veya vekillerin gözetimi altındadırlar. Aile mülkleri üzerinde ancak bir köle kadar söz sahibidirler. Babaları onlara mülkler üzerinde yetki vermeye hazır olmadan önce çocuklar büyümeli ve birçok şeyde eğitilmelidirler.

Ruhsal bir gerçeği öğretmek için bu küçük meseli kullanan Pavlus şöyle der: "Bunun gibi, biz de ruhsal yönden çocukken, dünyanın temel ilkelerine bağlı yaşayan kölelerdik." Doğal olarak her insan bir Tanrı olduğunu bilir. Kendi tanrılarına karşı görevleri ve sorumlulukları olduğunu bilirler. Pavlus "dünyanın temel ilkelerine bağlı yaşamaktan" bahsederken, insanların tanrıları için yapmak zorunda olduklarına inandıkları şeyleri kasteder. Bunlar, yapmaktan kaçamayacakları yasanın gerektirdiği işlerdir. Bu, onları kölelere dönüştürür.

Zengin bir evde büyüyen çocuklar meseline dönersek, Pavlus burada belli bir zamanın geçtiğini hayal etmemizi ister. Bundan sonra baba harekete geçer.

Tanrı dünyayı kurtarmak için harekete geçtiğinde benzer bir şey oldu. Pavlus şöyle devam eder: "Ama zaman dolunca Tanrı, Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için kadından doğan, Yasa altında doğan öz Oğlu'nu gönderdi." İnsanlar bir Kurtarıcı'yı hak edecek kadar iyi olduğu için zaman dolmadı. Hayır, Baba Tanrı'yı harekete geçiren şey kendi merhametiydi. Oğlu'nu gönderdi. Oğlu, Kurtarıcımız gerçek Tanrı'ydı. Bu Kurtarıcı bir kadından doğdu, yani aynı zamanda gerçek insandı. Tanrı'nın vaat ettiği Kurtarıcı, İsa Mesih, aynı şahısta gerçek Tanrı ve gerçek insandı.

İsa gerçek insan olarak yasa altında doğdu. Bizlerden biri oldu. Bu şekilde bizim yerimizi alabilecekti. Gerçek Tanrı olarak Tanrı'nın tüm kutsal isteklerini yerine getirebilirdi. Günahlı insanların yerini aldı ve onların yerine yasayı kusursuz olarak yerine getirdi. Böylece: "Bizler oğulluk

hakkını alalım diye, Baba Tanrı Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için kadından doğan, Yasa altında doğan öz Oğlu'nu gönderdi.

İmanlılar Üçlü Birlik Tanrısının çocuklarıdırlar

4:6 Oğullar olduğunuz için Tanrı öz Oğlu'nun ‹‹Abba! Baba!›› diye seslenen Ruhu'nu yüreklerinize gönderdi. 7 Bu nedenle artık köle değil, oğullarsınız. Oğullar olduğunuz için de Tanrı sizi aynı zamanda mirasçı yaptı.

Pavlus imana olan ihtiyacımız hakkında defalarca konuşmuştur. Peki, imanlının yüreğinde böyle bir iman nasıl yaratılır? Cevap: Kutsal Ruh tarafından yaratılır. "Kutsal Ruh'un gücüyle Tanrı'ya '*Abba* (**Baba**)' deriz.

Pavlus Galatyalılar'la birlikteyken onlara Kutsal Ruh'un kurtaran eylemi hakkında öğretmiş olmalıydı. Bu mektupta Kutsal Ruh'tan ilk kez burada bahseder. Kutsal Ruh, Üçlü Birliğin üçüncü şahsıdır. "Üçlü Birlik", "Üç şahısta tek Tanrı" anlamına gelir. Pavlus şöyle der: "Oğullar olduğunuz için Tanrı [Baba] öz Oğlu'nun [İsa Mesih] 'Abba! Baba!' diye seslenen Ruhu'nu [Kutsal Ruh] yüreklerinize gönderdi. Yani Kutsal Ruh'un gücüyle Tanrı'ya '*Abba*' deriz.

Özgürleşen köleler köleliğe geri dönüyorlar

4:8 Ne var ki, eskiden Tanrı'yı tanımadığınız zamanlarda, gerçek olmayan tanrılara kölelik ettiniz. 9 Şimdiyse Tanrı'yı tanıdınız, daha doğrusu Tanrı tarafından tanındınız. Öyleyse nasıl oluyor da bu değersiz, etkisiz ilkelere dönüyorsunuz? Yeniden onların kölesi mi olmak istiyorsunuz? 10 Özel günler, aylar, mevsimler, yıllar kutluyorsunuz! 11 Sizin için korkuyorum. Yoksa uğrunuza boş yere mi emek verdim?

Galatyalılar, putperest ve imansız bir kuşaktan geliyorlardı. Dolayısıyla birçok sahte ilaha tapınıyorlardı. Grekler arasında

yaygın olan, On İki Olimposlular diye bilinen bir ilahlar "ailesi" vardı. Zeus, bunların önderi ve baş tanrısıydı. Hera, Zeus'un "kraliçesiydi." Bunlar genellikle çok kızgın ilahlardı; iyi işlerle ve kurbanlarla tatmin edilmesi gereken ilahlar olarak algılanırdı.

Bu yükü taşıdıkları sürece, Galatyalılar kendi putperest ilahlarının kölesi olmuşlardı. Gerçek Tanrı'yı tanımıyorlardı. Pavlus Müjde'yi vaaz ettiğinde bu durum tamamen değişti. Pavlus onlara daha önce tapındıkları tanrıların, aslında tanrılar olmadığını öğretti. Tek gerçek Tanrı, günahkarları kurtarmak için Oğlu'nu, İsa Mesih'i gönderen Üçlü Birlik Tanrı idi.

Galatyalılar, Greklerin sahte ilahlarına hizmet etmekten özgür kılınmışlardı. Ama şimdi farklı bir tür köleliğe dönme tehlikesiyle karşı karşıya kalmışlardı. Yahudi yanlısı öğretmenlerden duyduklarına göre, kurtuluşlarını garanti altına alabilmeleri için Eski Antlaşma bayramlarını ve törenlerini tutmaya devam etmeleri gerekiyordu. Bu nedenle, Galatyalılar'ın bir kısmı özel günleri, ayları, mevsimleri ve yılları kutlamaya başlıyorlardı. Pavlus şaşkınlıkla sorar: "Öyleyse nasıl oluyor da bu değersiz, etkisiz ilkelere dönüyorsunuz? Yeniden onların kölesi mi olmak istiyorsunuz?"

Pavlus'un Galatyalılar'dan duygusal ricası

4:12 Kardeşler, size yalvarıyorum, benim gibi olun. Çünkü ben de sizin gibi oldum. Bana hiç haksızlık etmediniz. 13 Bildiğiniz gibi, Müjde'yi size ilk kez bedensel hastalığım nedeniyle bildirmiştim. 14 Bedensel durumum sizin için çetin bir deneme olduğu halde beni ne hor gördünüz ne de reddettiniz. Tanrı'nın bir meleğini, hatta Mesih İsa'yı kabul eder gibi kabul ettiniz beni. 15 Şimdi o sevincinize ne oldu? Sizin için tanıklık ederim ki, elinizden gelse gözlerinizi oyar bana verirdiniz. 16 Peki, size gerçeği söylediğim için düşmanınız mı oldum?

Pavlus'un Galatyalılar'a yazdığı mektubun kayda değer unsurlarından birisi, yazarın gösterdiği duygusal dalgalanmalardır. Yazar bazen çok katı ve eleştirel, bazen de yumuşak ve şefkatlidir. Pavlus mektubun bu paragrafında, onlara ilk gittiğinde hissettiği güzel duygulara geri dönmeye çalışır.

Pavlus okuyucularından Galatya'ya ilk gidişinin nedenini hatırlamalarını ister. Pavlus hastalığı yüzünden Galatya'ya gitmişti. Galatyalılar bu hastalığın ne olduğunu doğal olarak biliyorlardı, ama Pavlus'un mektubu bunu bize söylemez. Bazıları 15. ayeti okuduktan sonra, bunun ağır bir göz hastalığı olduğunu varsaymışlardır. Bazıları da, Pavlus'u berbat bir sıtmanın, denizden uzak olduğu için daha sağlıklı bir havaya sahip olan Galatya'ya sürüklediği tahmininde bulunmuşlardır. Bunu tam olarak bilmiyoruz ve bilmemiz de gerekmiyor.

Pavlus Galatyalılar'a, Mesih'e iman eden herkesin kurtuluşu karşılıksız olarak alacağını bildiren "İyi Haber'i" aldıklarında yaşadıkları sevinci hatırlatmak ister. Onu, Tanrı'nın bir meleğiymiş gibi hatta Mesih'in kendisiymiş gibi karşılamışlardı. Ona her şeylerini, kendi gözlerini bile vermeye hazırlardı. Pavlus üzgün bir yürekle şu soruyu sorar: "Şimdi o sevincinize ne oldu?"

Aslında Pavlus bu sorunun cevabını bilir ve sonraki paragrafta bunu paylaşır.

Yahudi yanlısı öğretmenlerin onursuz çabası

4:17 Başkaları sizi kazanmaya gayret ediyor, ama niyetleri iyi değil. Kendileri için gayret edesiniz diye sizi bizden ayırmak istiyorlar. 18 Niyet iyiyse, yalnız aranızda olduğum zaman değil, her zaman gayretli olmak iyidir.

Pavlus Galatyalılar'a şöyle sormuştu: "Şimdi o sevincinize ne oldu?" Sorunun ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Yahudi yanlısı öğretmenler Galatya'daki cemaatlere gidip imanlıların neşesini kaçırmışlardı. Pavlus'un gerçekten bir elçi olup olmadığını sorguladılar. Onun mesajının güvenilir olmadığını iddia ettiler. Kurtuluşun, yasanın buyurduğu işleri yapmadan karşılıksız bir armağan olarak bu kadar da kolay verilemeyeceği şüphesini yaydılar. Mutlu ve güvenli olması gereken Galatyalılar şimdi şaşkın ve üzgündüler.

Yahudi yanlısı öğretmenler, Galatyalılar'ı Pavlus'tan ayırıp kendileri için kazanmaya çalışıyorlardı. Pavlus bunun nedenini mektubun son bölümünde daha ayrıntılı bir şekilde anlatacaktır (6:12-13). Burada sadece bu utanmazca çabanın devam ettiğinden bahseder.

Pavlus'u mutsuz eden şey, Galatyalılar'ın kendinden başka bir önderi takip etmeye istekli olması değildi. Öğretecek yeni bir öğretmene sahip olmak veya yeni bir şeye adanmak kendi başına kötü şeyler değildir. Ama öğretmen, iyi nedenleri olan saygın bir önder olmalıdır. Yahudi yanlısı öğretmenler böyle değildi. Onlar sahte öğretmenlerdi.

Başka bir duygusal rica

4:19 Çocuklarım! Mesih sizde biçimleninceye dek sizin için yine doğum ağrısı çekiyorum. 20 Şimdi yanınızda bulunmayı ve sesimin tonunu değiştirmeyi isterdim. Bu halinize şaşıyorum!

Pavlus Galatyalılar'a "sevgili çocuklarım" diye hitap ederken onlara olan sevgisini gösteriyor. Onları böylesine bir ruhsal bir şüphe ve kararsızlık içinde görmek Pavlus'a acı veriyordu. Acısını, doğurmakta olan bir annenin doğum acısıyla özdeşleştirir. Onlardan bir kez daha Mesih'e

tamamen güvenmelerini ister. Bu gerçekleşene kadar Pavlus'un acısı dinmeyecektir.

Pavlus onlarla yüz yüze görüşme düşüncesini öne sürer, ama bu mümkün değildir. Bu mektup onun şu anda yapamadığını, okunduğu andan itibaren yapmak zorundadır.

Hacer ve Sara-iki antlaşma (4:21-31)

Bu bölümü anlayabilmek için, Pavlus'un iki insan ve iki şey arasında dolaylı bir benzetme yaptığının farkında olmamız gerekir. Başka bir deyişle bu kez yaptığı karşılaştırma, daha önce Eski Antlaşma altındaki insanları yaşı küçük çocuklara benzetmesinden farklıdır. O dolaysız bir karşılaştırmaydı. Buradaysa iki kadının yaşadıklarını ele alır. Hacer ve Sara'ya olanların aslında ruhsal bir anlamı olduğunu da açıklar. 24. ayette Pavlus nasıl anlaşılmak istediğini gösterir. Orada şöyle yazar: "Burada bir benzetme vardır. Bu kadınlar iki antlaşmayı simgelemektedir." Antlaşma, bir anlaşma veya bir sözleşmedir.

Tarihsel olay

4:21 Kutsal Yasa altında yaşamak isteyen sizler, söyleyin bana, Yasa'nın ne dediğini bilmiyor musunuz? 22 İbrahim'in biri köle, biri de özgür kadından iki oğlu olduğu yazılıdır. 23 Köle kadından olan olağan yoldan, özgür kadından olansa vaat sonucu doğdu.

Pavlus, Galatyalılar'ın İbrahim'i ve ailesini bildiğini varsayarak onlara sadece kısa bir özet verir. Öykünün geri kalanını Yaratılış 16:1-16 ve 21:1-21'de okuyabilirsiniz.

Tanrı, İbrahim ve Sara'ya kalabalık bir soyun ebeveynleri olacakları vaadini verdi. Çocuk sahibi olmadan geçen uzun bir süreden sonra, Sara bir şeyler yaparak Tanrı'ya "yardım etmeyi" denedi. İbrahim'den Mısırlı cariyesi Hacer'le yatıp çocuk sahibi olmasını önerdi.

İbrahim bu plana uydu ve 86 yaşındayken Hacer'den İsmail adını verdikleri bir oğlu oldu. İsmail insan çabasının sonucuydu. On üç yıl sonra, İbrahim 99 yaşındayken, Tanrı ona gelerek bir yıl içinde Sara'dan bir oğlu olacağı vaadini verdi. Tanrı'nın vaadinin gücüyle doğan o çocuk İshak'tı.

Çok geçmeden İbrahim'in ev halkı arasında işler iyi gitmemeye başladı. Hacer Sara'yı hor görüyordu ve İsmail küçük İshak'a sataşıyordu. Sara, İbrahim'den Hacer'i ve İsmail'i evden kovmasını istedi. Tanrı'nın onayıyla İbrahim Hacer'in isteğini yerine getirdi.

Ruhsal anlamı

4:24 Burada bir benzetme vardır. Bu kadınlar iki antlaşmayı simgelemektedir. Biri Sina Dağı'ndandır, köle olacak çocuklar doğurur. Bu Hacer'dir. 25 Hacer, Arabistan'daki Sina Dağı'nı simgeler. Şimdiki Yeruşalim'in karşılığıdır. Çünkü çocuklarıyla birlikte kölelik etmektedir. 26 Oysa göksel Yeruşalim özgürdür, annemiz odur. 27 Nitekim şöyle yazılmıştır: 'Sevin, çocuk doğurmayan ey kısır kadın! Doğum ağrısı nedir bilmeyen sen, Yükselt sesini, haykır! Çünkü terk edilmiş kadının, Kocası olandan daha çok çocuğu var' (Yeşaya 54:1).

Pavlus mektubunun bu bölümünde yaptığı benzetmede, iki kadının yaşamlarında olanları ele alıp onlara ruhsal bir anlam yüklüyor. Hacer'le Sara'yı, Tanrı'nın insanlarla yaptığı iki antlaşmayla özdeşleştiriyor. Bunlardan biri, insanlardan taleplerde bulunan yasa antlaşmasıdır. Bu antlaşma, kuralları ve uygulamaları yerine getirmeyi gerektirir. Diğeriyse vaat antlaşmasıdır. Bir şeyler almaya çalışmaz, aksine iyi şeyler vermeyi vadeder.

Pavlus şöyle yazar: "Hacer, Arabistan'daki Sina Dağı'nı simgeler. Şimdiki Yeruşalim'in karşılığıdır." Bu, yasa antlaşmasıdır.

Pavlus benzetmesinin bu bölümünde Galatyalılar'dan, Yahudi yanlısı öğretmenlerin onlardan uymayı talep ettikleri

yasanın koşullarını düşünmelerini ister. Bu sahte öğretmenler, muhtemelen Yeruşalim'den gelen Yahudiler'di. Yeni Antlaşma Hristiyanlar'ının Sina Dağı'nda verilen yasaları yerine getirmeleri gerektiği konusunda ısrar ediyorlardı. Bu antlaşma insanları köleleştiriyordu.

"Şimdiki Yeruşalim" ciddi sorunların kaynağıydı. Ama neyse ki başka bir "Yeruşalim" daha vardır. Pavlus şöyle yazar: "Oysa göksel Yeruşalim özgürdür, annemiz odur."

Pavlus "göksel Yeruşalim" ifadesiyle Galatyalılar'dan, birlik içinde Tanrı'nın vaatlerine iman ederek hep birlikte Tanrı'ya yaklaşan tüm imanlıları düşünmelerini ister. Bu Yeruşalim'in diğer bir adı, kutsal Hristiyan Kilisesi'dir. Bunlar, kurtuluşlarını kazanmak için bir şey yapmak zorunda olmayan ve Tanrı'nın vaatlerine güvenen insanlardır. Kurtuluş karşılıksız bir armağandır. Pavlus, Yeşaya 27. bölümden bir alıntı yaparak, yasadan özgür olan insanların yaşamını belirleyen sevinci açıklar. Kurtuluşlarından emin olabilirler, çünkü bu insanların kusursuz işlerine değil, Tanrı'nın vaadine dayanır.

Mantıksal hareket tarzı

4:28 Kardeşler, İshak gibi sizler de vaat çocuklarısınız. 29 Olağan yoldan doğan, Kutsal Ruh'a göre doğana o zaman nasıl zulmettiyse, şimdi de öyle oluyor. 30 Ama Kutsal Yazı ne diyor? 'Köle kadınla oğlunu kov. Çünkü köle kadının oğlu Özgür kadının oğluyla birlikte Asla mirasa ortak olmayacaktır' (Yaratılış 21:10). 31 İşte böyle, kardeşler, bizler köle kadının değil, özgür kadının çocuklarıyız.

İnsanlar Tanrı'nın planına kendi çabalarıyla yardım etmek istediklerinde işler hep kötü gider. Pavlus şöyle der: İbrahim'in ailesinin başına gelenlere bir bakın. Tanrı'ya "yardım etmek" İsmail'in doğmasına neden oldu. Ama bu Tanrı'nın vaadinin gerçekleşmesine değil, sorunlara yol açtı. İsmail, Tanrı'nın vaat ettiği çocuk olan İshak'a zarar vermeye

çalıştı. İbrahim'in bu yanlışlığı düzeltmesinin tek bir yolu vardı: İsmail'i ve annesini kovmak.

Pavlus Galatya'daki soruna pratik bir uygulamayla çözüm sunar. Onlara acil bir çağrıda bulunur: Yahudi yanlısı öğretmenleri kovun! Onların Tanrı'nın planına insan eylemlerini ekleyerek yardım etme çabası, İbrahim'in evinde denenen plan kadar kötüdür. Sorun çıkaranları kovmaktan başka çözüm yoktur.

Pavlus okuyucularına şunu hatırlatır: "İşte böyle, kardeşler, bizler köle kadının değil, özgür kadının çocuklarıyız."

Hatırlanması gerekenler:

Pavlus Galatyalılar'a "akılsız" diyerek, Mesih'ten geriye dönmeye çalışmanın ne olduğunu fark etmelerini ister.

Onlar "duymakla" iman etmişlerdi, bir şey "yapmakla" Kutsal Ruh'u almamışlardı.

Sahte öğretmenler Mesih kabul etmenin yanında Yahudi yasalarını da tutmanın gerektiğini öğretiyorlardı.

Tanrı İbrahim'i çağırdı ona üç vaat verdi: a) yaşaması için özel bir ülkesi olacaktı; b) soyu büyük bir ulus olacaktı; c) Kurtarıcı onun soyundan gelecekti.

İbrahim Tanrı'nın vaadine iman etti. Bu şekilde İbrahim aklandı (Tanrı'da doğru biri olarak kabul edildi).

Bir kimsenin aklanması, aynı zamanda o kimsenin günahlarının affedilmesi anlamına gelmektedir.

Tanrı günahlarını affettiği bir kimseyi kutsal biri olarak kabul eder.

Tanrı kutsal olduğundan, insandan en mükemmel itaati bekler.

Tanrı'ya itaatsizlik ise lanet altında olmak demektir.

Bütün insanlar günahkardır ve bu yüzden sonsuz yargıyı (lanet altında olmak) hak ederler.

Mesih İsa çarmıhta bizlerin üzerindeki laneti kendisi taşımıştır.
İsa Mesih'e iman etmekle, O'nun kazandığı özgürlük bizlerin olur; O'nun zaferi bize doğruluk sayılır.
Kutsal Yazılar iki temel öğreti içerir: Yasa ve Müjde.
Yasa önce geldi ve Tanrı Müjde'yi burada vaat etti.
Musa aracılığı ile Sina dağında Kutsal Yasa verildi.
Yasa, sonra verilen Müjde'yi ortadan kaldıramaz; Müjde'nin açıklanmasını sağlar.
Yahudilik Yanlısı Öğretmenler yanlıştı; Mesih'e olan imana yasa ve işleri eklemeye çalışıyorlardı.
Yasa insana güçsüzlüğünü göstermektedir. Yasa günah sebebiyle vardır. İnsana ihtiyacını (kurtarılmaya olan ihtiyacını) gösterir. Yasa Mesih gelene kadar yürürlükte olacaktı; yani geçici idi.
Adem'e verilen Müjde, İbrahim'de tekrar hatırlatılmıştır.
Müjde'nin vaadi gibi, Yasa antlaşması bozulamazdı.
Antlaşmada iki taraf vardır Tanrı ve isyankar Yahudi halkı.
Yasa'yı mükemmel olarak tutamayan halk günah ve yargı altındadır. Kurtuluş bu yüzden yasayı tutmakla elde edilemez.
Kurtuluş için Mesih'in yaptığı her şeyin yeterli olduğuna iman etmeliyiz. Sadece Mesih'e iman…
O'nun bizler için yaptıklarının yeterli olduğuna iman…
Eski Ahit yasaları Yahudiler'i diğer uluslardan ayrılmış bir halk olarak (Tanrı halkı) tutmak için vardı.
Mesih'in gelişinden sonra bu yasaya gerek kalmamıştır; Grek (uluslar) ve Yahudi ayrımı yoktur.
Mesih'e iman etmekle artık yasa altında değiliz.
Her dilden ve her halktan uluslar Mesih'e iman etmekle Tanrı halkına (Tanrı'nın ev halkına) katılmış olurlar.
Tanrı Müjde'yi ve sakramentleri, insanların yüreklerinde imanı var etmek için kullanır.

İman aracılığı ile Yahudiler ve Uluslar tek bir beden olmak üzere birleşmişlerdir.

Tanrı'nın vaadi günahların affı ve sonsuz yaşamdır.

Pavlus Eski Ahit halkını zengin bir evde yaşayan bir oğula benzetir. zaman dolunca kadar oğulun mal varlığı üzerinde bir yetkisi yoktur.

Zaman dolunca Tanrı kadından doğan biricik Oğlu'nu gönderdi; İsa Mesih gerçek Tanrı ve gerçek insandır.

Kutsal Ruh aracılığı ile Tanrı'ya "Baba" diye sesleniriz.

Galatyalılar, öfkeli tanrıları yatıştırmaya çalışan putperest bir kültürden gelmekteydi.

Galatyalılar pagan tanrılarını memnun etmek için uğraştıran kölelikten Müjde aracılılığı ile özgür kılınmışlardı. Bu yüzden kendilerini köleleştirmeye çalışan Yahudilik yanlısı öğretmenleri dinleyemezlerdi.

Sahte öğretmenler yasa ve işlere dayalı kurtuluşu öğretmeye çalışıyordu. Yahudiliğe ait olan özel günler ve törenleri öğretmeye çalışıyorlardı.

Galatya kiliseleri Pavlus'u Rab'bin bir meleği gibi karşılamışlardı; Müjde'yi duymak onlara sevinç getirmişti. Pavlus Müjde gerçeğine dayalı bu mektup aracılığı ile Galatyalılar'ın o sevince tekrar dönmelerine çalışıyordu.

Pavlus'un elçiliği ve mesajı güvenilirdi. Benzer şekilde kiliseler saygın önderleri ve güvenilir mesajları dinlemelidir.

Galatyalılar'ın yanlış bir öğretiye kapılmasını, Pavlus onlar için doğum sancısı gibi acı çekerek karşılar. Bu acı doğru öğretişe bağlanana kadar geçmeyecektir.

İbrahim'in Hacer'den (köle kadından) olan oğlu İsmail, vaadin çocuğu olmadığı için kabul edilmedi. İsmail insan planına (işlerine) dayanıyordu.

İbrahim'in gerçek eşi olan Sara'dan doğan İshak adında bir oğlu oldu. İshak Tanrı'nın vaadinin bir sonucu olarak doğmuştur.

Tanrı, insan işlerine dayalı ve köle kadından doğan İsmail'i istememiştir. Pavlus bu iki kadını, işlere dayalı antlaşma ve vaade dayalı antlaşmayı kıyaslamak için hatırlatır.

Yasa antlaşması insanlara köleliği gösterir. Köle kadından doğan köle çocuk örneği gibi. Vaade dayalı antlaşma ise özgür kadından doğan özgür çocukları örnek gösterir.

Fiziksel olan Yeruşalim işler antlaşmasını simgeler. Yahudi yanlısı öğretiş, işler antlaşmasında ısrar ederek insanları köleleştirmeye çalışıyorlardı.

Göksel Yeruşalim ise gerçek imanlılar içindir. İshak Tanrı'nın vaadini olarak doğduğu gibi, Galatyalılar da gerçek iman aracılığı ile Tanrı'nın çocukları oldular. Sahte öğretmenler Tanrı'nın kurtuluş planına insan işleri eklemeye çalışıyorlardı.

Hacer ve İsmail'in kovulması örneğine bakarak, sahte öğretmenler de kiliseden kovulmalıydı.

Mesih'te Özgürlük

BÖLÜM 4:
Pavlus kutsanmayı açıklıyor: Aklanmış günahlı Tanrı'nın önünde nasıl yaşamalıdır?

Galatyalılar 5:1-6:10

Mesih'te Özgürlük
Galatyalılar Mektubu Hakkında Bir İnceleme

BÖLÜM – 4:
Pavlus kutsanmayı açıklıyor: Aklanmış günahlı Tanrı'nın önünde nasıl yaşamalıdır?

Kısa bir tekrar

Sonraki bölüme geçmeden önce, Pavlus'un mektubunun ana hatlarını gözden geçirmek yararlı olacaktır. Mektuptaki altı bölümün ikişerli bölümler halinde eşit olarak üçe bölündüğüne dikkat edin.

Birinci ve ikinci bölümde, Pavlus Yahudi yanlısı öğretmenlere karşı elçiliğini savunur. Bunlar Pavlus'un yetkisini sorgulayan Yahudi önderlerdi. Pavlus'un başlangıçtaki on iki elçiden biri olmadığını söylüyorlardı. Bu savdan yola çıkarak onun gerçek bir elçi olmadığını ve öğretisinin güvenilmez olduğunu öne sürüyorlardı. Pavlus onların bu saldırılarına, Şam yolunda doğrudan Mesih tarafından çağrıldığını belirterek karşılık verdi. Daha sonra Yeruşalim kökenli elçilerin kendi öğretisini kabul ettiğini vurguladı. Misyon alanlarını aralarında paylaşarak anlaşıp el sıkıştılar. Onlar Yahudi halkının arasında çalışırken, Pavlus'un da öteki uluslara gitmesi gerekecekti. Son olarak, Antakya'da bir ara Petrus, Pavlus'tan gelen düzeltmeyi kabul etti. Bu şekilde Pavlus, ilk iki bölümde elçi kimliğini savundu.

Sonraki iki bölümde (bölüm 3 ve 4), Pavlus mesajını savunur. Yahudi yanlısı öğretmenler Galatyalı cemaatleri yanlış yönlendiriyorlardı. Bunlar, Mesih'i vaat edilen Kurtarıcı olarak kabul eden ama sadece Mesih'e iman etmenin kimseyi kurtarmaya yeterli olmadığını savunan Yahudiler'di. Onlara göre Mesih'teki imanlıların, Tanrı'nın bizzat verdiği ve binlerce yıldır yürürlükte olan Eski Antlaşma kurallarını da yerine getirmeleri gerekiyordu.

Aslında, Yeni Antlaşma altındaki imanlılarının Yahudiliğe dönmesi gerektiğini söylüyorlardı.

Pavlus Galatyalılar'a, bu mesajın onlara öğrettiği şeyle bağdaşmadığını hatırlatır. Pavlus onlarla birlikteyken Mesih'in Müjde'sini açıkça ilan etmişti: Mesih kusursuz yaşamıyla günahlı insanın yerine kutsal Tanrı'nın tüm beklentisini karşıladı. İmanlı "Tanrı'nın gözünde aklandığından" emin olmak için yasanın gereklerini hâlâ yerine getirmek zorunda değildir. Yeni Antlaşma Hristiyanlar'ı, yasanın taleplerinden özgürdürler.

Bununla birlikte, Pavlus böyle bir öğretinin yanlış anlaşılabileceğinin farkındaydı. İnsanlar şunu sorabilirdi: Bir Hristiyan istediği her şeyi yapabilir mi? Özgürlük, ilkesizlik anlamına mı gelir? Pavlus şimdi başlayacağımız bu son bölümde (bölüm 5 ve 6), bu sorunun cevabını verir. Aklanmış günahlının adil ve kutsal bir Tanrı'nın önünde nasıl yaşamak isteyeceğini açıklar.

Özgürlüğünüzü koruyun

5:1 Mesih bizi özgür olalım diye özgür kıldı. Bunun için dayanın. Bir daha kölelik boyunduruğuna girmeyin. 2 Bakın, ben Pavlus size diyorum ki, sünnet olursanız Mesih'in size hiç yararı olmaz. 3 Sünnet edilen her adamı bir daha uyarıyorum: Kutsal Yasa'nın tümünü yerine getirmek zorundadır. 4 Yasa aracılığıyla aklanmaya çalışan sizler Mesih'ten ayrıldınız, Tanrı'nın lütfundan uzak düştünüz. 5 Ama biz aklanmanın verdiği umudun gerçekleşmesini Ruh'a dayanarak, imanla bekliyoruz. 6 Mesih İsa'da ne sünnetliliğin ne de sünnetsizliğin yararı vardır; yararlı olan, sevgiyle etkisini gösteren imandır.

Özgürlük değerli bir mülktür; korunmaya değer bir şeydir. Kimse gönüllü olarak ondan vazgeçmez. Ama Galatyalılar bunu yapma tehlikesiyle yüzleşmişlerdi. Yahudi yanlısı öğretmenlerin öğrettiği mesajı kabul etmeye başlamışlardı. Bu sahte öğretmenlere kulak vererek, "kölelik

boyunduruğuna tekrar girme" tehlikesiyle karşı karşıya kaldılar. Yahudi yanlısı öğretmenlerin, öteki ulusların kurtulmak için Yahudiler'in kurallarına ve tarzına uyması gerektiği yönündeki iddialarına inanırlarsa kölelere dönüşeceklerdi.

Eski Antlaşma boyunca Yahudi olmayanlar, Yahudi cemaati tarafından Yahudiliğe dönme istekleri temelinde kabul gördüler. Bu dönmeler farklı üyelik seviyelerini kabul edebilirlerdi. Öteki uluslarda dönenlerden bazıları, sadece yasaya göre temiz sayılan yemekleri yiyerek ve sakince Şabat gününü tutarak, Yahudiliğe daha düşük bir profilde katılım gösteriyordu. Bazıları da, Yahudiler'in Sina Dağı'nda kabul ettiği tüm antlaşma kurallarını yerine getirmeyi kabul ediyordu. Erkekler için buna sünnet edilmek de dahildi.

Sünneti kabul etmek, Yahudiliği tamamen kabul etmek anlamına geliyordu. Pavlus'un bu konuda bu kadar ciddi bir uyarıda bulunmasının nedeni budur. Kişisel nedenlerle yapılan sünnete karşı çıkmaz. Ancak söz konusu durumda sünnetin dini bir anlamı vardı. Sünneti ve beraberinde Yahudiliği kabul eden kişiyi iki yıkıcı sonuç bekliyordu.

Birincisi, insanın Mesih'in günahkarlar için kazandığı tüm kutsallığı kaybetmesi anlamına gelir. Pavlus açıkça söyler: "Yasa aracılığıyla aklanmaya çalışan sizler Mesih'ten ayrıldınız, Tanrı'nın lütfundan uzak düştünüz."

İkincisi, Mesih olmadan günahlı insanın Tanrı'nın gözünde aklanması meselesinde insan tamamen kendi başına kalmaktadır. Pavlus açıkça tekrarlar: "Sünnet edilen her adamı bir daha uyarıyorum: Kutsal Yasa'nın tümünü yerine getirmek zorundadır." Bu çok yıkıcı bir yüktür. Özgürlüğün tamamen yitirilmesi anlamını taşır.

Pavlus, kurtuluşu kazanmak zorunda olmayan bir kişinin sevinci ve gücüyle konuşarak şöyle der: "Ama biz aklanmanın verdiği umudun gerçekleşmesini Ruh'a dayanarak, imanla bekliyoruz."

Mesih'teki imanlı için sünnet, dikkate alınacak bir mesele değildir. Sünnet olmanın ruhsal bir anlamı yoktur. Aynı şekilde sünnet olmamak da herhangi bir değer taşımaz. "Yararlı olan, sevgiyle etkisini gösteren imandır."

Yarış pisti örneği

5:7 İyi koşuyordunuz. Sizi gerçeğe uymaktan kim alıkoydu? 8 Buna kanmanız sizi çağıranın isteği değildir. 9 'Azıcık maya bütün hamuru kabartır.' 10 Başka türlü düşünmeyeceğinize ilişkin Rab'de size güvenim var. Ama aklınızı karıştıran kim olursa olsun, cezasını çekecektir. 11 Bana gelince, kardeşler, eğer hâlâ sünneti savunuyor olsaydım, bugüne dek baskı görür müydüm? Öyle olsaydı, çarmıh engeli ortadan kalkardı. 12 Aklınızı çelenler keşke kendilerini hadım etseler!

Pavlus şimdi, Galatya'da olanları resmetmek için yarış pisti örneğine geri döner. Bir yarışta her bir koşucu için bir kulvar ayrılmıştır. Koşucunun kendi kulvarından ayrılıp rakibinin kulvarına geçmesi kural dışıdır ve böyle bir atlet yarıştan men edilir.

Pavlus Galatya'ya geldiğinde, yasadan özgür olarak kurtuluş planını vaaz etti. Galatyalılar bunu kabul etti. Mesih'teki karşılıksız kurtuluş armağanı aracılığıyla Tanrı'nın gözünde aklandıklarına inanarak "iyi koşuyorlardı." Ama şimdi cemaatlere ulaşan vaizler başka bir yaklaşımı öğretiyorlardı. Önerdikleri şey çok da büyük bir değişim değilmiş gibi duruyordu. Ama Pavlus uyarır: "Azıcık maya bütün hamuru kabartır." Azıcık yasa, Mesih'ten gelen karşılıksız kurtuluş armağanı mesajının tamamen bozar.

Pavlus yarış örneğini devam ettirerek sorar: "İyi koşuyordunuz. Sizi gerçeğe uymaktan kim alıkoydu?" Aslında cevabı bilir: Yahudi yanlısı öğretmenler ve onlar yargılanacaklardır. Pavlus bunu şöyle ifade eder: "Ama aklınızı karıştıran kim olursa olsun, cezasını çekecektir."

Pavlus, sorun çıkaran bu sünnet vaizlerinin büyük bedeller ödeyeceği önermesinde bulunarak şöyle sorar: "Sünnet olmaları için başkalarını zorlayan bu baş belalarına ne olacak?" Sonra şöyle cevaplar: "usturayı biraz daha ileri kaydırsınlar kendilerini hadım etseler!" Tabi ki Pavlus böylesi bir eylemi önerirken bunu cidden kastetmez. Sahte bir öğretmenin, Hristiyanlar'ın yasadan özgür olduğu gerçeğini bozmaya çalışmasının ne kadar ciddi ve yanlış olduğunu vurgulamak için böyle bir öneride bulunur.

Pavlus sünnet sorunu hakkında konuşurken, fırsattan istifade konuyu etrafta dolaşıp duran sahte bir hikayeyle mücadele etmeye getirir. Belli ki birtakım insanlar Pavlus'un bazen insanlardan sünnet olmalarını istediğini iddia edip duruyorlardı. Bu hikayenin başlangıcı, Pavlus'un ikinci misyon yolculuğunda Timoteos'u yanında götürmek istemesine dayanıyordu. Öteki uluslardan olan birinin Yahudi sinagoglarına girebilmesi için, Pavlus Timoteos'u sünnet ettirmişti (bkz. Elçilerin İşleri 16:1-3). Bu bir Hristiyan olarak vermekte özgür olduğu bir karardı. Sünnetin, kurtuluşun gerektirdiği bir zorunluluk olduğuna inanmıyordu. Bir süre sonra, Pavlus Yeruşalim'deki büyük bir toplantıya katıldığında işler farklılaşmıştı. Orada sünnetin kurtuluş için gerekli olduğunda ısrar ediliyordu ve Pavlus Titus'u sünnet ettirmedi (Galatyalılar 2:1-5).

Pavlus bu gerçeği açıkça bildirerek "Bana gelince, kardeşler, eğer hâlâ sünneti savunuyor olsaydım, bugüne dek baskı görür müydüm? Öyle olsaydı, çarmıh engeli ortadan kalkardı" diye hatırlatır.

Özgürlüğünüzü kötüye kullanmayın

5:13 Kardeşler, siz özgür olmaya çağrıldınız. Ancak özgürlük benlik için fırsat olmasın. Birbirinize sevgiyle hizmet edin. 14 Bütün Kutsal Yasa tek bir sözde özetlenmiştir: 'Komşunu kendin gibi seveceksin' (Levililer

19:18). 15 Ama birbirinizi ısırıp yiyorsanız, dikkat edin, birbirinizi yok etmeyesiniz!

Pavlus kurtuluşun lütufla olduğunu defalarca tekrarlamıştır. Kurtuluş, Tanrı'dan gelen ve imanla kabul edilen bir armağandır; ve tamdır, eksik bir şey yoktur. Bu armağanı kabul eden kişinin, ilave kurallara ve yasalara uyarak kendi iyi işleriyle bu lütufkar armağana bir şey eklemesine gerek yoktur. İmanlı kişi yasadan özgürdür.

Bu denli cüretkar bir ifade kolaylıkla yanlış bir etkiye neden olabilirdi. Nasılsa Mesih tüm günahların bedelini ödediğine göre, Tanrı'nın çocuğunun nasıl davrandığının bir önemi yokmuş ve sanki günah işlemeye devam edebilirmiş izlenimi uyanabilirdi.

Pavlus bu yanlış düşünce tarzına şiddetle karşı çıkar. Onları uyarırken çok ciddidir: "Ancak özgürlük benlik için fırsat olmasın. Birbirinize sevgiyle hizmet edin." Teşvikini Eski Antlaşma'daki Levililer kitabından bir alıntıya dayandırır. Bunu özetleyerek şöyle ifade eder: "Bütün Kutsal Yasa tek bir sözde özetlenmiştir: 'Komşunu kendin gibi seveceksin.'"

Bu, Pavlus'tan gelen kafa karıştırıcı ve her yana çekilebilecek bir söz müdür? Bir yandan imanlının yasadan tamamen özgür olduğunu söyler. Burada da "bir yasanın" hata "tüm yasanın" rehberliğinde bir yaşam sürmekten söz eder.

Her şeye rağmen, Hristiyanlar'ın uyması gereken kurallar var mıdır? Cevap: Bir kişinin kurtulmak için uyması gereken kural bir kural YOKTUR. Mesih bunu bizim için gerçekleştirmiştir. Ama Tanrı Kutsal Kitap'ta, imanlıların karşılıksız kurtuluş armağanını almaktan doğan minnettarlıkla kurtarıcıları Tanrı için ne yapabileceklerini açıkça gösterir. Bunu bir sözcükle tanımlamak mümkündür: "Sevmek."

Tanrı Musa'ya On Emir'i veriyor

On Emir, müteşekkir Hristiyan'a bu sevgiyi nasıl sergileyeceğini gösteren harika bir kılavuzdur. İlk üç emir, Tanrı'ya olan sevgiden bahseder. Diğer yedi tanesi komşumuzu sevmeye çağrıdır. İkisinde de anahtar sözcük "sevgidir."

Pavlus Galatyalılar'a bu mektubu yazdığında, aralarında bu sevgiden eser kalmamıştı. İnsanın nasıl kurtulacağıyla ilgili anlaşmazlık, onları düşmanca gruplara bölmüştü. Birbirlerine karşı sevgi eksikliği, Pavlus'tan şiddetli bir azar yemelerine neden oldu: "Ama birbirinizi ısırıp yiyorsanız, dikkat edin, birbirinizi yok etmeyesiniz."

Hristiyan'ın içindeki gündelik savaş

5:16 Şunu demek istiyorum: Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşayın. O zaman benliğin tutkularını asla yerine getirmezsiniz. 17 Çünkü benlik Ruh'a, Ruh da benliğe aykırı olanı arzular. Bunlar birbirine karşıttır; sonuç olarak, istediğinizi yapamıyorsunuz. 18 Ruh'un yönetimindeyseniz, Yasa'ya bağımlı değilsiniz."

Bundan hemen önceki ayetlerde, Pavlus okuyucularını şiddetle azarlamıştı. Ama o kadarla kalmaz. Sorunlarını çözmenin tek yolunu da onlara gösterir. Onlara şöyle der: "Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşayın. O zaman benliğin tutkularını asla yerine getirmezsiniz."

Tanrı'nın çocuğunun Mesih'te imana geldikten sonra da günahkar bir doğaya sahip olmaya devam ettiğini anlamak önemlidir. Bu doğayı doğduğumuzda ebeveynlerimizden miras alırız ve hayatımız boyunca da kalır. Buna genellikle "eski Ademimiz" adı verilir. Bu kötücül doğa kendini genellikle işlediğimiz günahlarda gösterir; aşağıda listelenen günahlar gibi. Tüm günahlarımız için tövbe etmeli ve Tanrı'dan bağışlama istemeliyiz.

İçimizde kötücül bir doğa yaşadığı halde Tanrı bizi terk etmez. Hatta Kutsal Ruh'un işlemesi aracılığıyla Tanrı bize

kendinden kaynaklanan kutsal bir doğa verir. Buna genellikle "yeni adamımız" adı verilir. Bu yeni ruhsal doğa, Kutsal Ruh bizi İsa'ya Kurtarıcımız olarak inanmaya ikna ettiğinde yaratılır. Kutsal Ruh insanlara, Kutsal Kitap'ın Müjde mesajıyla ve Vaftiz ve Rab'bin Sofrası sakramentleri vasıtasıyla gelir.

Kutsal Ruh sadece imanımızı yaratmakla kalmaz, imanımızı güçlendirir de. Yeni adamımız Ruh'un yardımıyla, bizi sürekli kötü şeyler yapmak için ayartan eski Ademimiz'e karşı koyabilir. Pavlus bu savaşı şöyle anlatır: "Çünkü benlik Ruh'a, Ruh da benliğe aykırı olanı arzular. Bunlar birbirine karşıttır; sonuç olarak, istediğinizi yapamıyorsunuz." Her Hristiyan'ın içinde devam eden gündelik savaş budur.

Sonraki bölümde, Pavlus eski Adem'in insanlara yaptırdığı kötü işlerin şok edici listesini önümüze koyar.

Eski Adem tarafından işlenen günahlar

5:19-21 Benliğin işleri bellidir. Bunlar fuhuş, pislik, sefahat, putperestlik, büyücülük, düşmanlık, çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, ayrılıklar, bölünmeler, çekememezlik, sarhoşluk, çılgın eğlenceler ve benzeri şeylerdir. Sizi daha önce uyardığım gibi yine uyarıyorum, böyle davrananlar Tanrı Egemenliği'ni miras alamayacaklar."

Günahlı doğa (günahkar benlik) ne anlama geliyor; bu ayetlerde açıklığa kavuşur:

- Cinsel günahlar ile pak olmayan eylemler ve kötü bir yaşama sahiptir.
- Tanrı yerine heykeller (imajlara) tapınır.
- Kötülük güçlerine tapar (şeytana hizmet eder).
- Nefret ve kavgayla doludur.
- Kıskançlık ve öfke doludur.
- Benciliğin peşinden gider.

- İnsanlar arasına bölünme ve ayrılık getirir.
- Başkalarının sahip olduklarını ister.
- Sarhoşluk ile iradesini kaybeder.
- Ahlaki sorumlukları tanımaz.

Bunun gibi daha pek çok iğrenç şey vardır. Bunları sevenler Tanrı'nın Egemenliği'ni miras alamayacaklardır.

Bu günahlar listesine daha pek çok şey eklenebilir; fakat Pavlus burada günahların ortak yönüne dikkat çeker. Galatyalılar'ı etkileyen tüm günahların ne kadar tehlikeli olduğunu ortaya koyar; eski Adem'in eylemi sıklıkla böyle kendisini belli eder. İçimizdeki düşman (günah) bu denli güçlüdür. Gerçekte bizler kendimizin düşmanıyızdır.

Bu yüzden Pavlus uyarır: "Böyle davrananlar Tanrı Egemenliği'ni miras alamayacaklar." Sorun, günahlarının bağışlanamayacak kadar kötü olması değildir. Mesih, tüm dünyanın günahları için öldü. Sorun, insanların bu günahların içinde yaşamaya devam etmeleri ve Mesih tarafından günahlarından kurtarılmayı gerçekten istemediklerini davranışlarıyla göstermeleridir. Sevgili günahlarını Kurtarıcı'larından daha çok severler. Böylece, İsa'nın onlar için kazandığı bağışlamayı reddederler. İmansızlar olarak yaşamayı tercih ederler ve bu yüzden Tanrı'nın egemenliğini miras alamayacaklardır.

Ancak Pavlus teşvik edici bir mesaj da getirir. İmanlının günahla savaşının kötü sonla bitmesi gerekmez. Kutsal Ruh'un yardımıyla, yeni adam eski Adem'in ayartılarına karşı koyabilir.

Ruh'un Ürünü (Kutsal Ruh'un meyvesi)

5:22-23 Ruh'un ürünüyse sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir. Bu tür nitelikleri yasaklayan yasa yoktur. 24 Mesih İsa'ya ait olanlar, benliği, tutku ve arzularıyla

birlikte çarmıha germişlerdir. 25 Ruh sayesinde yaşıyorsak, Ruh'un izinde yürüyelim. 26 Boş yere övünen, birbirine meydan okuyan, birbirini kıskanan kişiler olmayalım.

İmanlılar içlerindeki Kutsal Ruh'un güçlerini arttırmasıyla "günahlı doğalarını Mesih'in çarmıhına gerebilirler." Bu yolla Eski Adem'lerinin ayartmalarına karşı koyabilir ve kötü şeyler yapmaktan sakınabilirler. Bunun ötesinde, gerçekten Kurtarıcı'ları Tanrı'yı hoşnut eden iyi işler üretebilirler.

Pavlus burada, imanlının yaşamında görülen bazı iyi nitelikleri sıralar. Bunlar, Kutsal Ruh tarafından bizde etkin kılınan yeni adamımızın ürettiği niteliklerdir. Aşağıdaki örneklerde gördüğümüz gibi, aslında ilk nitelik "sevgi" olarak karşımıza çıkar. Bununla birlikte, bu nitelikler genellikle üçlü bir grup halinde düşünülür:

- Sevgi, sevinç, esenlik;
- Sabır, şefkat, iyilik;
- Sadakat, yumuşak huyluluk, özdenetim.

İlk üçü, Tanrı'nın itaatkar çocuğu olarak imanlının düşünce tarzını tanımlar.

İkinci üçlü, komşusuna yardım eden bir dost olarak imanlının düşünce ve davranış tarzını gösterir.

Üçüncü üçlüyse, imanlının iş/sosyal yaşamındaki düşünce tarzını ve gündelik yaşamını tanımlar gibidir.

Pavlus, bu nitelikleri sergilemenin bir Hristiyan için ne kadar önemli olduğunu vurgulamak için şöyle der: "Bu tür nitelikleri yasaklayan yasa yoktur." Bunlar sadece yasanın yasaklamadığı şeyler değil, aynı zamanda son derece arzulanan niteliklerdir. Tanrı imanlıları bu tür şeyleri uygularken görmek ister.

Ama Tanrı imanlıların tüm bunları doğru nedenler için yapmasını ister. Tanrı'nın isteği, imanlıların bunu talep eden

bir yasanın gereklerini yerine getirmek için yapmaları değildir. Tanrı hayatlarımızı, tamamen Mesih'in bizim için kazandığı karşılıksız kurtuluş için duyduğumuz mutluluk ve minnettarlıktan kaynaklanan bir sevgiyle yaşamamızı ister.

Bu mektupta Pavlus'un duygularının sürekli değiştiğine dikkat çekmiştik. Pavlus burada okuyucularını son derece ılımlı ve şefkatli bir yaklaşımla teşvik eder. Öncelikle, "biz" derken buna kendini de dahil eder. Galatyalılar gibi onun da her gün günahlı doğasına karşı savaşmaya ihtiyacı vardır. Dahası, kendisinin de Galatyalılar'ın da "Kutsal Ruh'la yaşadığına ve yürüdüğüne" inanmak ister. Böyle Ruh ile yaşayan kimselerden, kardeşçe teşvik ve düzeltmeleri kabul etmeleri beklenir. Pavlus bu bağlamda yararlı bir teşviki dört maddelik bir öğüt şeklinde verir:

Ruh'la yaşadığımıza göre,

- Ruh'un izinde yürüyelim
- Boş yere övünmeyelim
- Birbirimize meydan okumayalım
- Birbirini kıskanan kişiler olmayalım.

Pavlus, Galatya'daki sorunların bu iyi eylemlerin çoğalmasıyla çözüleceğinin farkına varır.

Herkese iyilik yapın (6:1-10)

6:1 Kardeşler, eğer biri suç işlerken yakalanırsa, ruhsal olan sizler, böyle birini yumuşak ruhla yola getirin. Siz de ayartılmamak için kendinizi kollayın. 2 Birbirinizin yükünü taşıyın, böylece Mesih'in Yasası'nı yerine getirirsiniz.

Pavlus sorar: "Eğer biri suç işlerken yakalanırsa ne olur?" Bunun Galatya'da olduğunu söylemiyor ama Galatya'da sorunlar olduğunu gayet iyi biliyor. Cemaatlerde ciddi günahlar işleyen insanlar olduğu kuvvetle muhtemeldir. En kötü hatalarıysa Pavlus'un mesajına güvenmemeleridir.

Bunun yerine Tanrı'nın karşılıksız kurtuluş planı olan Mesih'e imanı yeterli görmeyip, insan yapımı planı (insan çabasına dayalı plan) koydular.

Gerçek öğretiyi tekrar oturtmak için sabırla yapılması gereken epeyce düzeltmeye ihtiyaç olduğu aşikardır. Bu düzeltmenin "Ruh'la yönetilenler" tarafından yapılması gerekecektir. Ama bu düzeltmeyi yapanların dikkatli davranmaları gerekir. Başından beri haklı olan bu kişiler, hataya düşmüş insanlar hakkında düşünürken, onlardan yüreklerini değiştirmelerini isterken nezaketlerini kolayca yitirebilirler. Pavlus şöyle der: Bu hataya düşmeyin! Güçlü olan kardeşler, değişmekte ve düzelmekte yavaş ilerleyen zayıf kardeşlerine yumuşak huylulukla yardım edeceklerdir.

Pavlus yumuşak huylu olmak için iki neden öne sürer. Şu anda doğru yolda olanların da gelecekte yola getirilmeye ihtiyaçları olabilir. O zaman kendilerine yumuşak huyla davranıldığında mutlu olacaklardır. Ama zayıf kardeş ve kız kardeşlerle ilgilenirken yumuşak huylu olmanın ikinci ve daha büyük bir nedeni vardır. Böyle yaparak, "Mesih'in yasasını yerine getireceklerdir." Pavlus burada, İsa'nın Paskalya öncesi Perşembe akşamı, çarmıha gerilmesinden önceki gece öğrencilerine verdiği buyruğa atıfta bulunuyor. Orada, yukarı odada İsa şöyle dedi: "Size yeni bir buyruk veriyorum: Birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin." Bu bir yargıçtan gelen "buyruk" değildir. Aksine, Kurtarıcımız'ın Tanrı'nın onlar için yaptığı her şey için takdir ve şükranlarını göstermeleri amacıyla imanlılara verdiği bir teşviktir.

Kendinizi başkalarıyla kıyaslamayın

6:3 Kişi bir hiçken kendini bir şey sanıyorsa, kendini aldatmış olur. 4 Herkes kendi yaptıklarını denetlesin. O zaman başkasının yaptıklarıyla değil, yalnız kendi yaptıklarıyla övünebilir. 5 Herkes kendine düşen yükü taşımalı.

Pavlus Galatyalılar'ı, uyarıya ve düzeltmeye ihtiyaç duyabilecek olan kardeş ve kızkardeşleriyle yumuşak huylulukla ilgilenmeye çağırmıştır. Yumuşak huyluluk, alçakgönüllülük gerektirir. Yumuşak huyluluk, kibirle yan yana bulunmaz. Kibirli insan zayıf kardeşine tepeden bakacaktır. Pavlus'un, insanları kendilerini başkalarıyla kıyaslamamaya çağırmasının nedeni budur. Aksine şöyle der: "Herkes kendi yaptıklarını denetlesin."

Bu tavsiye günümüzde de değerini korur. Kendi yaşamına ve davranışlarına dürüstçe bakan herkes, düzelmeye ihtiyaç olan birçok şey olduğunu itiraf etmek zorunda kalacaktır. Pavlus, "O zaman… yalnız kendi yaptıklarıyla övünebilir" derken imalı bir konuşma tarzı kullanarak söylediğinin tam zıt anlamını vurgular. Aslında şunu demek ister: Kendinize doğru bir şekilde bakarsanız, övüneceğiniz bir şey olmadığını göreceksiniz.

Övünecek bir şeyi olmamak ciddi bir sorundur (günah ciddi bir sorundur), çünkü "Herkes kendine düşen yükü taşımalı." Herkes kendinden sorumludur. "Ben şundan veya bundan daha iyiyim" diye yırtınarak kimse Tanrı'nın gözündeki önemini arttıramaz.

Sadık öğretmenleri destekleyin

6:6 Tanrı sözünde eğitilen, kendisini eğitenle bütün nimetleri paylaşsın.

Pavlus'un buradaki teşvikini anlamak kolaydır. Burada bu konuya değinme gereğini neden hissettiği pek belli değildir.

Pavlus, Tanrı'nın sözünün sadık öğretmenlerinin, Tanrı Sözü'nü vaaz ettikleri ve öğrettikleri kişilerden destek ("iyi şeyler") kabul etme haklarının olduğunu söylüyor. Pavlus'un bulunduğu yerden ayrılmadan önce yeni kurduğu cemaatlerin başına "ihtiyarlar" atadığını hatırlayın. Pavlus'un kendisi

Müjde'yi insanlara yayma karşılığında bir "bedel" almadı, ama yardımcılarının hizmet verdikleri kişiler tarafından desteklenmeye hakları olduğunu savundu.

Galatya'da bu teşviki gerektiren durumun ne olduğunu söylemek zordur. Galatyalılar bunun nedenini kesinlikle biliyordu. Onların bir açıklamaya ihtiyacı yoktu ve Pavlus bunu bizim için de açıklamaz. Bununla birlikte Pavlus'un teşviki günümüzdeki cemaatler için de yararlı bir tavsiye olmaya devam eder. Onlar da pastörlerini ve öğretmenlerini desteklemelidirler.

"Ekmenin" iki şekli

6:7 Aldanmayın, Tanrı alaya alınmaz. İnsan ne ekerse onu biçer. 8 Kendi benliğine eken, benlikten ölüm biçecektir. Ruh'a eken, Ruh'tan sonsuz yaşam biçecektir. 9 İyilik yapmaktan usanmayalım. Gevşemezsek mevsiminde biçeriz. 10 Bunun için fırsatımız varken herkese, özellikle iman ailesinin üyelerine iyilik yapalım.

Üçüncü ayette Pavlus uyarmıştı: "Kişi bir hiçken kendini bir şey sanıyorsa, kendini aldatmış olur." İnsanlar başkalarını ve hatta kendilerini aldatabilirler. Ama Tanrı'yı aldatmazlar. O her insanın yüreğinden ve aklından geçeni bilir.

Tanrı insanların her davranışını doğru biçimde inceler. Bir davranışın kişinin günahkar doğasından mı tetiklendiğini yoksa Kutsal Ruh'un onun içinde yarattığı yeni adamdan mı kaynaklandığını söyleyebilir. Dıştan aynı gibi görünen iki davranış içsel olarak tamamen farklı olabilir. Dolayısıyla, kutsal ve adil olan Tanrı insanların davranışlarını yargılarken sonuç da farklı olacaktır.

Pavlus bu farklı sonuçları göstermek için ekin biçme benzetmesini kullanır. Ekilen ürün biçilmek üzere büyüyecektir. Pavlus Tanrı'nın yargısında olacaklar konusunda şüpheye yer bırakmaz: "Kendi benliğine eken,

benlikten ölüm biçecektir. Ruh'a eken, Ruh'tan sonsuz yaşam biçecektir."

Sonsuz yaşamın "Ruh'tan alınacağını" anlamak önemlidir. Sonsuz yaşam iyi işlerle kazanılmaz. İmanlının yaptığı iyi işler kurtuluşu kazanmak için değildir. İmanlı için o mesele Mesih tarafından halledilmiştir. İmanlının yaptığı iyi işler, Kutsal Ruh'un onu Mesih'te imana getirmesine karşı gösterdiği minnettarlıktan kaynaklanır.

Pavlus, iyi işler yapmanın bir çaba gerektirdiğinin farkındadır. Bu, imanlının yeni adamıyla birlikte dahi yapmaktan yorulacağı türden bir etkinliktir. Pavlus okuyucularını ve bizi iyilik yapmaktan usanmamaya ve bu konuda gevşememeye çağırır. Pavlus bizi büyük düşünmeye çağırır. Şöyle der: "Bunun için fırsatımız varken… herkese iyilik yapalım." Ve Hristiyan kardeşlerimize özel bir şefkat göstermemizi ister: "Bunun için fırsatımız varken herkese, özellikle iman ailesinin üyelerine iyilik yapalım."

Pavlus bize iyi şeyler yapmanın her zaman kolay ve zevkli olacağını vaat etmez. Sonuçta, içimizde hâlâ savaşan ve yeni adamımızı her fırsatta durdurmaya çalışan günahkar bir doğamız vardır. Ama Kutsal Ruh'un yönetiminde, içimizdeki yeni adam üstünlüğü ele geçirecektir. Ekin biçme örneğine bir kez daha dönersek, Pavlus, bunun harcanmaya değer bir çaba olduğuna bizi ikna etmek ister: "Gevşemezsek mevsiminde biçeriz."

Hatırlanması gerekenler:

1. ve 2. Bölümlerde Pavlus bir elçi olarak kimliğini savunur.

3. ve 4. Bölümlerde Pavlus mesajını savunur.

5. ve 6. Bölümlerde Pavlus adil ve kutsal bir Tanrı'nın önünde nasıl yaşamamız gerektiğini öğretir.

İsa Mesih'e iman eden bir kimsenin sünneti (işleri) kabul etmesi, Yahudiliği kabul etmesi anlamına gelir.

Bu da, Mesih'in bizler için kazandığı kutsallığı kaybetmemiz anlamına gelir.
Yahudiliği kabul etmek, tam mükemmel olarak yerine getiremeyeceğimiz yasanın işlerinden bizi sorumlu tutar; ve özgürlüğü kaybetmemiz anlamına gelir.
Sünnet ve işler değil, iman ve sevgi önemlidir.
Azıcık mayanın bütün hamuru kabartması gibi, az gibi görünen yasa ve işler, karşılıksız bir armağan olan kurtuluşa karşı gelmek anlamına gelir.
İmanlı kişi Mesih'teki özgürlüğünü günah işleyerek harcayamaz; ancak komşusuna sevgi ile hizmet eder.
On Emir Tanrı'ya ve insanlara sevgimizi göstermemiz için harika bir rehberdir.
Bir kişi İsa Mesih'e iman ettikten sonra halen günahlı doğa altındadır. Bu günahlı doğa bize ailemizden miras geçer ve yaşam boyu bizimledir.
Bu günahlı varlığımız günah işleyerek kendisini belli eder.
Günahlarımız için pişmanlıkla tövbe etmeli ve Tanrı'dan af dilemeliyiz.
Kutsal Ruh imanlı kişide çalışarak ona kutsallıktaki yeni yaratılışı verir. Bu ruhsal doğamıza yeni adam diyoruz.
Kutsal Ruh günah bir kişinin yüreğinde çalışarak, Söz ve sakrament aracılığı ile imanı var eder.
Eski Adem (içimizdeki eski adamımız) günah için bizi kışkırtır; Kutsal Ruh'un sağladığı yeni adam ise günaha direnir.
Hristiyan yaşamının her alanında devam eden ruhsal bir savaş vardır. Kutsal Ruh'ta yeni adam sadece eski adama direnmekle kalmaz; Tanrı hoşnut eden iyi işler de yapmayı arzular.
Eski Adem'in ne kadar tehlikeli olduğuna dikkat edin; çünkü günahta yaşama devam edenler Tanrı'nın egemenliğine giremeyecektir.

Mesih bütün günahlar için öldüğüne göre tövbe edenler her günahtan bağışlanır.

Tanrı'nın görmek istediği iyi işler sevgiden kaynaklanır; bu iyi işler Tanrı'nın kurtarışına şükran sunmak için yapılan işlerdir.

Pavlus gerçek öğretinin korunması için gereken düzenlemeleri göstermiştir. Kutsal Ruh ile yürüyenler bu düzenlemeleri yapabilir ve ilerleyebilirler.

Başkalarını düzeltmek için çalışanlar bunu nazikçe yapmalıdır. Bu şekilde Mesih'in yasasını tam olarak göstermiş olurlar. Mesih'in yasası bir yargıcın emri gibi değildir. Bu yasa birbirimizi sevmeyi teşvik eder.

Zayıf kardeşlerle ilgilenirken alçakgönüllü ve yumuşak huylu olmamız gerekir.

Eğer bir kimse kendi hayatına dürüstlükle bakarsa, övünebileceği bir şey olmayacağını görür.

Kendimizi başkalarıyla kıyaslamak ve bu şekilde kendimizde övünebilecek iyi şeyler bulmaya çalışmak gururdan kaynaklanır; bunun yargı gününde bize bir faydası olmaz.

Kilisenin çalışanlarının (pastor, öğretmen, presbiter) desteklenmesini göz ardı etmemek gerekir. Böyle kimseler hem hizmet ederek hem Müjde'yi doğru bir şekilde öğreterek bize emek verirler.

Herkes kendi yaşamlarını (işlerini) iyi bir ürün biçmek için tartmalıdır. Çünkü günahlı doğaya ekenler ölüm biçecek; ama Kutsal Ruh'ta ekenler yaşam biçecektir.

İmanın ev halkından olanlara yardımcı olmakta gayretli olmalıyız.

Mesih'te Özgürlük

BÖLÜM 5:
Sonuç

Galatyalılar 6:11-18

Mesih'te Özgürlük
Galatyalılar Mektubu Hakkında Bir İnceleme

BÖLÜM – 5:
Sonuç

Pavlus'un kendi el yazısı

6:11 Bakın, size kendi elimle ne denli büyük harflerle yazıyorum!"

Yazılı belgeler imzalanmalıdır. İmzayla ya o metnin yazarı olduğumuzu ya da o metinde yazılı olan şeylere katıldığımızı gösteririz. Buradaki son sekiz ayet Pavlus'un Galatyalılar'a yazdığı mektuptaki imzasıdır. Bu durumda bu imza Pavlus'un kitabın yazarı olduğunu gösterir.

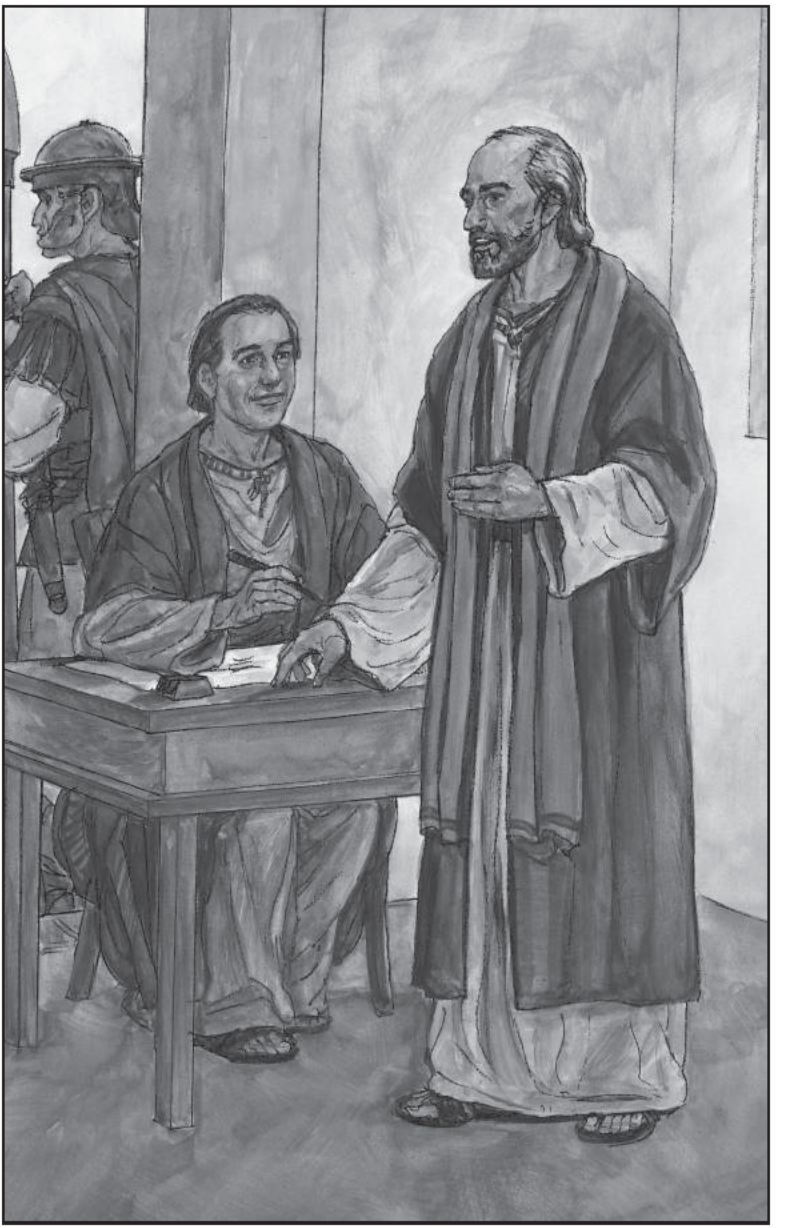
Dünya tarihinde o zaman diliminde yazmak için malzeme bulmak çok zordu ve insanların büyük bir çoğunluğu bir şey yazmazdı. Bunun sonucu olarak bu alanda bir meslek oluşmuştu. Bunlar, yazma hizmeti sağlayan profesyonel yazıcılardı. Genellikle "katip (yazıcı)" diye anılırlardı.

Pavlus profesyonel katiplerden yararlandı. Örneğin Romalılar'a mektup, Pavlus'un mektubu yazması için görevlendirdiği katibin adını verir. O adamın ismi Tertius'tu (Romalılar 16:22).

İşlerinde kalıcı olmak isteyen katipler doğal olarak iyi bir el yazısına sahip olmalıydılar. Pavlus "Bakın, size kendi elimle ne denli büyük harflerle yazıyorum" derken, mektubu yazan katibin el yazısının güzelliği ve muntazamlığının yanında kendi el yazısının ne kadar kaba ve acemice göründüğünü itiraf ediyor.

Yahudi yanlısı öğretmenlerin dürtüsü

6:12 Bedende gösterişe önem verenler, yalnız Mesih'in çarmıhı uğruna zulüm görmemek için sizi sünnet olmaya zorluyorlar. 13 Oysa

Pavlus katibe mektup yazdırıyor

sünnetlilerin kendileri bile Kutsal Yasa'yı yerine getirmiyor, sizin bedenlerinizle övünebilmek için sünnet olmanızı istiyorlar.

Pavlus'un el yazısı en iyisi olmayabilir, ama bu son paragraf Yahudi yanlısı öğretmenlerin Galatya'da sorun çıkarma nedenlerinin en iyi açıklamasını verir.

Mektubun daha önceki kısımlarında olduğu gibi, Pavlus burada da sorun çıkaranları adlandırmaz veya onları "Yahudi yanlısı öğretmenler" diye yaftalamaz. Onlardan "bazıları" diye bahseder.[1] Ama sünnetin gerekli olduğunu söylediklerine bakarsak, Pavlus'un bahsettiği kişilerin Yahudi yanlısı öğretmenler olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Bu Yahudi yanlısı öğretmenler "başkalarının" kendileri hakkında iyi düşünmelerini isterler. Pavlus "başkalarını" da adlandırmaz. Bununla birlikte, bağlamdan hareketle önündeki ve arkasındaki cümlelere baktığımızda, "başkaları" dediği kimselerin Hristiyan olmayan Yahudi cemaati üyeleri olduğu açıktır. Bunlar hâlâ Eski Antlaşma altında yaşarlar. Nasıralı İsa'yı vaat edilen kurtarıcı olarak kabul etmemişlerdir. Halen Mesih'in gelip onları kurtarmasını bekleyen kimselerdir. Bunun yanı sıra, Yahudi ulusunun Sina Dağı'nda kabul ettiği tüm ayinleri ve törenleri yerine getirmeye devam ederler.

Diğer yandan, Yahudi yanlısı öğretmenlerin Hristiyan olduklarını unutmayın. Onlar İsa'yı Kurtarı'cıları olarak kabul ettiler. İsa'nın Eski Antlaşma vaatlerini başarıyla yerine getirdiğine inandılar. Yeni Antlaşma altındaki Yahudiler'in veya öteki ulusların, sünnet de dahil olmak üzere Eski Antlaşma ayinlerini ve törenlerini artık yerine getirmek zorunda olmadıklarını bilmeleri gerekirdi.

Ancak, Eski Antlaşma ayinlerini ve törenlerini bırakmaları, Yahudi kökenli Hristiyanlar'ı Hristiyan olmayan Yahudiler'le keskin bir anlaşmazlığa soktu. Yahudi yanlısı

[1] 1:7 O başka İncil değildir; ama sizi karıştıran ve Mesih'in İncil'ini bozup saptırmak isteyen bazıları vardır.

öğretmenler, Yahudi hemşerileriyle çatışmaya girmekten kaçınmak için, sünnet de dahil olmak üzere Eski Antlaşma törenlerinin hâlâyerine getirilmesi gerektiğinde direndiler.

Pavlus Yahudi yanlısı öğretmenlerin bu yanlış dürtüsünü ve korkakça düşüncelerini sergileyerek şöyle yazar: "… Yalnız Mesih'in çarmıhı uğruna zulüm görmemek için sizi [Öteki ulusları] sünnet olmaya zorluyorlar… Sizin bedenlerinizle övünebilmek için sünnet olmanızı istiyorlar."

Yahudi yanlısı öğretmenler Yahudi kardeşleri tarafından, öteki ulusları kiliseye getirmekle suçlandıklarında, bu saldırıları bertaraf etmek için şöyle diyebilmek isterler: "Suçlamalarınız doğru değil. Eski Antlaşma geleneklerinden ayrılmıyoruz. Öteki uluslardan olanlara sünnet olmaları gerektiğini söylüyoruz. Aslında onları Yahudiliğ'e döndürüyoruz." Pavlus öteki uluslardan olan Galatyalılar'a şöyle der: "Sizin bedenlerinizle övünebilmek için [bu Yahudi yanlısı öğretmenler] sünnet olmanızı istiyorlar." Bunun övünmek için yanlış bir neden olduğu aşikardır.

Pavlus'un gerçek "övüncü"

6:14 Bana gelince, Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem. O'nun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için. 15 Sünnetli olup olmamanın önemi yoktur, önemli olan yeni yaratılıştır.

Yahudi yanlısı öğretmenler Mesih'ten ve O'nun çarmıhından utanıyorlardı. O'nun çarmıhı uğruna zulüm görmek istemiyorlardı. Diğer yandan, Mesih'in çarmıhı Pavlus için en yüce hazineydi. "Övünç" duyulması gereken bir şeydi. Çarmıh düşüncesi Pavlus'u gerçekten önemli bir şekilde değiştirmişti. Tanrı ona yeni bir doğa vermişti.

İlkin Pavlus Mesih'in düşmanıydı. Hristiyanlar'a saldırmak için yola çıkışını hatırlayın. Günahlı doğası o

zaman Pavlus'u tam anlamıyla kontrolü altına almıştı. Ama Mesih'i Kurtarıcısı olarak kabul ettiğinde bunların hepsi değişti.

Kutsal Ruh Pavlus'un yüreğinde iman yarattığında, ona yeni bir doğa, kutsal bir doğa verdi. Şimdi her şey ona farklı görünüyordu. Ya da okuyucularına açıkladığı şekliyle: "Mesih İsa'nın çarmıhı aracılığıyla dünya benim için ölüdür, ben de dünya için."

Doğal olarak, bu dünyanın insanları yaptıkları iyiliklerin kendilerini cennete ulaştıracağını düşünürler. Kurtuluşu elde edebilmek için bir şeyler yapmaları gerektiğini düşünürler. Pavlus da böyleydi, ama Tanrı'nın lütfunu tanımayı öğrendiğinde düşünceleri değişti.

Kutsal Ruh ona, kurtuluşun Mesih'e iman etmekle gelen karşılıksız bir armağan olduğunu öğretti.

Bu yeni özgürlük, Pavlus için gerçekten "övünülecek" bir şeydi. Bu aslında çifte özgürlüktü. Hem bir şeyden özgürleşmek hem de bir şey için özgürleşmekti. Mesih'in tüm günahlılar için gerçekleştirdiği kutsal işe güvenmek, Pavlus'u Tanrı'nın gözünde aklanmak için Tanrı'nın yasasını yerine getirmeye çalışmaktan özgürleştirdi. Mesih'teki bu karşılıksız kurtuluş armağanı için duyduğu şükran, Pavlus'u Tanrı'ya ve çevresindeki insanlara hizmet etmeyi sevdiği bir hayat yaşamak için özgürleştirdi.

Başkalarına hizmet ederek yaşaması Pavlus'a pahalıya mal olur. Defalarca dövüldü, öldüresiye taşlandı, boğularak ölmekten kıl payı kurtuldu. Bazen açlık, genellikle de uykusuzluk çekti. Pavlus Korintliler'e yazdığı mektupta bizzat başından geçenlerin uzun bir listesini verir (bkz. 2Korintliler 11:21-29). Tüm bunlar Pavlus'un bedenine acı vermiştir ve bedeni bunu ispatlayan yara izleriyle doludur. Bu nedenle şöyle diyebilir: "Bundan böyle kimse bana sorun çıkarmasın. Çünkü ben İsa'nın yara izlerini bedenimde taşıyorum."

Kapanış kutsaması

6:16 Bu kurala uyan herkese ve Tanrı'nın İsraili'ne esenlik ve merhamet olsun. 17 Bundan böyle kimse bana sorun çıkarmasın. Çünkü ben İsa'nın yara izlerini bedenimde taşıyorum. 18 Kardeşler, Rabbimiz İsa Mesih'in lütfu ruhunuzla birlikte olsun! Amin.

16. ayetin iki bölümü düşünce olarak paralel ve benzerdir, ama bir fark vardır. Birinci bölümde Pavlus şöyle der: "Bu kurala uyan herkese esenlik ve merhamet olsun." Burada "kural" diye çevrilen sözcüğün yaygın anlamıyla "düzen" veya "buyruk" olmadığını anlamak önemlidir. Bu sözcük daha ziyade, "model" veya "örnek" olarak anlaşılmalıdır. Nihayetinde Pavlus kurtuluşun karşılıksız bir armağan olduğunu söylemişken, Tanrı'nın gözünde aklanabilmek için belli bir "kural" olduğunu söyleyecek hali yoktur.

Hayır, Pavlus'un söylediği şudur: "Mesih'in bizim için yaptıklarıyla "övünme" örneğimi izleyen herkese esenlik ve merhamet olsun." Tanrı merhametiyle biz günahkarları kurtarmak için gerekli olan her şeyi yaptı. Artık Tanrı'yla barışmaktan doğan esenliğe sahibiz.

Ayetin ikinci bölümünde Pavlus şöyle der: "Tanrı'nın İsraili'ne esenlik ve merhamet olsun." Burada Pavlus farklı bir grup için esenlik ve merhamet dilemiyor. Sadece aynı grubu farklı bir isimle tanımlıyor.

Tanrı Sina Dağı'nda Yahudi ulusuyla resmi bir anlaşma yaptı. Yahudiler O'nun özel halkıydı. Ancak Yahudiler genellikle söz dinlemeyen ve başkaldıran insanlardı. Yeni Antlaşma metinlerinde, özellikle İncil'lerde, "Yahudi" sözcüğü genellikle imansızları tanımladığından olumsuz bir anlama sahiptir.

Diğer yandan, "İsrail" sözcüğü bu olumsuz anlamı taşımaz. Yeni Antlaşma'daki kullanımına baktığımızda, bu sözcüğün Yahudi veya öteki uluslardan olsun, imanlılar için kullanıldığını görürüz.

Pavlus tüm bu imanlılar için Tanrı'nın lütfunun kutsamasını ister. Mektubunu harika bir kutsama duasıyla bitirir: "Rabbimiz İsa Mesih'in lütfu ruhunuzla birlikte olsun! Amin."

Kutsal Ruh Pavlus'a bu mektubu iki bin yıl önce yazdırdı. Ama mektubun Mesih'teki karşılıksız kurtuluş mesajı, o gün olduğu gibi bu gün de geçerlidir. Elçi'nin mesajı, kendi kurtuluşumuz için bu değerli özgürlüğe sarılmamıza yardımcı olsun. Ve bu özgürlük veren müjde mesajını başkalarıyla paylaşma isteğimizi arttırsın.

Bunu özellikle kurtuluşu kendi çabalarıyla kazanmaya çalışma hatasına yakalanmış olanlarla yapın.

Hatırlanması gerekenler:

Pavlus mektubu kendi eliyle yazdığını söylediği zaman mektubun yetkisini de belli etmiş olmaktadır.

Yahudi yanlısı sahte öğretmenler Yahudi ulusunun kendileri hakkında iyi düşünmesini isteyen kimselerdi (Yahudi ulusunu memnun etmek için çalışıyorlardı).

Pavlus'un "bazı kimseler" dediği öğretmenler Hristiyan değillerdi.

İsa Mesih'i Kurtarıcı olarak kabul edenler, kurtulmak için işler yapmak zorunda olmadıklarını, törensel yasa altında olmadıklarını bilirler.

Uluslardan İsa Mesih'e iman edenleri sünnet olmaya zorlayanlar, onların bedenleri aracılığı ile övünmek isteyen kimselerdir.

Pavlus önceden İsa Mesih'e düşman olan biri idi.

Kutsal Ruh ona yeni bir doğa verdiği zaman Pavlus'un özgürce övünebileceği bir şeyi oldu: Kurtarıcı Mesih İsa.

Pavlus işlere kölelikten özgür oldu; Kurtarıcı İsa Mesih'e ait olmak üzere özgür oldu.

Pavlus kendi kurtuluşunu kazanmaya çalışmaktan özgür oldu; Tanrı'ya ve insanlara hizmet etmek için de özgür oldu.

İsa Mesih'in bizim için yaptığı şey, övünebileceğimiz tek şeydir.

Yeni Ahit altında Yahudiler'den ya da diğer uluslardan iman eden kimseler, "Tanrı'nın İsraili" olarak adlandırılır.

Multi-Language
Productions
Bringing the Word to the World

Freedom in Christ - Turkish
Bible Teachings Series - Level 2
MLP Catalog Number – 385444